

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 9/2021

Cena \$ 2.50

SEPTEMBER 2021

Svatá Ludmila

1100 roků od její mučednické smrti

Ještě než vzpjal se první chrám
nad vrchy české země,
ještě než pokoj vešel k nám
a zvon se ozval temně,
ty první zaslechlás horoucí Kristův hlas
z úst kněze Metoděje.

Rozkvetlas náhle z pohanství
v převzácnou prvosenku
pravého jara křesťanství,
když ještě všude venku
úpěla bédná zem v čekání dychtivém
na kroky apoštolů.

Jak svítíš slavně zářící
na kraji temných bájí,
pěstounko, vnuku kněžici
a všem, kdo uznávají
v něm pána statků svých, v úzkostech časů zlých
veliká pomocnice.

Ty matko kněží vznešená,
ty víry šířitelko,
co trpí kde, lék v tobě má,
nešťastných těšitelko,
soucitné srdce Čech, jež hledáš v bédných všech
tvář zmučeného Krista.

Dobrota dávná, štípená
na jablůň vzácných plodů,
větve svými skloněná
nad úděl svého rodu,
ochraň nás, ať tvůj kraj rozkvétá v zemský ráj,
v spanilost Václavovu.

V mírnosti své vždy nad jiné
nejstatečnější žena,
bez kapky krve jediné
oběti zadušená,
by zhynul s tebou hlas, jež všude šířilas
pro spásu lidu svého.

S námi buď, svatá Ludmilo,
přimluvo naše jistá,
všech srdcí věrných posilo,
zvěstovatelko Krista!
Tvůj život i tvůj skon kéž znějí nám jak zvon
chval Božích každodenně.

Svatá Ludmila – detail jejího náhrobku
v bazilice sv. Jiří na Pražském hradě

Svatá Ludmila se narodila kolem roku 860 a pocházela z knížecího rodu pšovského v severních Čechách. Když její manžel, kníže Bořivoj, krátce po sňatku přijal křest od sv. Metoděje na Velehradě (874), stala se i ona křesťankou a v opravdové víře a v lásce k slovanské bohoslužbě vychovávala nejen své syny Spytihněva a Vratislava, ale i vnuka Václava. Staré životopisy vyzdvihují její horlivost v šíření křesťanství a dobročinnost. Nespokojení pohanští velmoži se po smrti Vratislava (921) spojili s jeho manželkou Drahomírou a nechali Ludmilu najatými vrahy usmrtit 15. září 921 na jejím vdovském sídle Tetině u Berouna. Když nastoupil na trůn její vnuk Václav, dal přenést tělo této první české svaté mučednice do baziliky sv. Jiří na Pražském hradě (925). *(Podle Liturgie hodin)*

Modlitba

Pro zásluhy a na přimluvu svaté mučednice Ludmily pomáhej nám, Bože, ať jdeme vytrvale v jejích stopách, ať jsme pevní ve víře a bohatí dobrými skutky. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Text: Jan Zahradníček
Nápěv: Petr Eben
Kancionál č. 832

Dále čtete o sv. Ludmile na str. 12

Na titulní straně: Novodobá ikona svaté Ludmily

Náš krajský biskup

Mons. Petr Esterka

byl povolán Věčným veleknězem do Svatyně nebeské

Jděte do celého světa!

*Loučím se s Vámi.
Ať Vám žehná
Všemohoucí Bůh!*

Mons. ThDr. Petr Esterka

pomocný biskup brněnský a titulární biskup čefalenský
pověřený duchovní péčí o české katolíky v cizině

Narozen 14. listopadu 1935 v Dolních Bojanovicích na Moravě

Na kněze vysvěcen 9. března 1963 v bazilice sv. Jana v Lateráně v Římě

Na biskupa konsekrován 11. září 1999 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně

Zemřel 10. srpna 2021 v diecézi Orange v Kalifornii v USA

LITURGICKÁ ČTENÍ

Památka sv. Ludmily - 16. září 2021

1. ČTENÍ - Př 31,10-13.19-20.26.30-31

Čtení z knihy Přísloví.

Řádnou ženu, kdo ji najde? Větší cenu má než perly. Srdce jejího manžela na ni spoléhá, o zisk nemá nouzi. Přináší mu jen prospěch, nikdy škodu, po všechny dny svého života. Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svými rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi. V moudrosti otvírá svoje ústa, na jazyku má laskavé poučení. Působí zklame, krása prchne, zato žena, která cti Hospodina, zaslouží si chválu. Dejte jí z výtěžku jejích rukou, neboť u bran ji chválí její díla.

EVANGELIUM - Mt 10,34-39

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nemyslete si, že jsem přišel uvést na zem pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč. Neboť jsem přišel rozdělit syna s otcem, dceru s matkou a snachu s tchyní: lidé z vlastní rodiny se s člověkem znepráteli. Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho.“

25.neděle v mezidobí - 19. září 2021

1. ČTENÍ - Mdr 2, 12a.17-20

Čtení z knihy Moudrosti.

Bezbožníci řekli: „Čihejme na spravedlivého, podívejme se, zda jsou pravdivá jeho slova, zkusme, jak to s ním skončí. Je-li spravedlivý Božím synem, Bůh se ho ujme a vysvobodí ho z ruky protivníků. Zkoušejme ho souzením a trápením, abychom poznali jeho mírnost a přesvědčili se o jeho trpělivosti. Odsudme ho k haněbné smrti, zda najde ochranu, jak říká.“

2. ČTENÍ - Jak 3, 16-4,3

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Milovaní! Kde vládne nevraživost a sobeckost, tam je zmatek a kdejaká špatnost. Moudrost shora je však především čistá, dále pokojná, shovívavá, poddajná, plná milosrdenství a dobrých skutků, ne obojetná ani pokrytecká. Ti, kdo usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost. Z čeho vznikají války, z čeho boje mezi vámi? Jen z vašich žádostí, které bojují ve vašich údech. Žádáte, ale nemáte; zabijíte a nenávidíte, a přesto nemůžete dosáhnout ničeho; bojujete a válčíte, ale nic nemáte, protože neprosíte. Prosíte, a nic nedostáváte, protože prosíte špatně: chcete to potom rozplýtvat na své rozkoše.

EVANGELIUM - Mk 9, 30-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš a jeho učedníci sestoupili z hory a procházeli Galilejí, ale on nechtěl, aby o tom někdo věděl. Poučoval totiž své učedníky a říkal jim: „Syn člověka bude vydán lidem do rukou a zabijí ho, ale za tři dny po své smrti vstane.“ Oni však té řeči nerozuměli, ale báli se ho zeptat. Potom přišli do Kafarna. Když byl v domě, zeptal se jich: „O čem jste cestou rozmlouvali?“ Oni mlčeli, protože cestou mezi sebou rozmlouvali o tom, kdo z nich je největší. Ježíš se posadil, zavolal si svých Dvanáct a řekl jim: „Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech.“ Pak vzal dítě, postavil ho před ně, objal ho a řekl jim: „Kdo přijme jedno z takových dětí kvůli mně, mne přijímá; a kdo mne přijme, nepřijímá mne, ale toho, který mě poslal.“

26.neděle v mezidobí - 26. září 2021

1. ČTENÍ - Num 11, 25-29

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin sestoupil v oblaku a mluvil k Mojžíšovi; vzal z ducha, který spočíval na něm, a dal ho sedmdesáti mužům starcům. Když na nich duch spočinul, dostali se do prorockého vytržení, ale později se to už nestalo. Dva muži z nich zůstali v táboře, jmenovali se Eldad a Medad. I na nich spočinul duch, neboť byli mezi těmi, kdo byli písemně určeni. Nevyšli však do stánku úmluvy a dali se do prorokování v táboře. Tu přiběhl jeden chlapec a oznámil Mojžíšovi: „Eldad a Medad prorokují v táboře.“ Jozue, syn Nunův, Mojžíšův služebník od mládí, řekl: „Pane můj, Mojžíši, zabraň jim v tom!“ Mojžíš mu odpověděl: „To tak žárlíš kvůli mně? Kéž by Hospodin udělal z celého národa proroky, kéž by dal Hospodin spočinout svému duchu na nich!“

2. ČTENÍ - Jak 5, 1-6

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Nuže tedy, vy boháči: plačte a naříkejte nad strastmi, které na vás přijdou. Vaše bohaté zásoby hnijí a vaše šatstvo rozežirají molí. Vaše zlato a stříbro rezaví, a ten rez bude svědčit proti vám a stráví vaše tělo jako oheň. Hromadili jste si majetek i v tyto poslední dny. Ale mzda, o kterou jste ošidili sekáče, kteří vám požali pole, ta mzda křičí a křik vašich ženů pronikl k sluchu Pána zástupů. Na zemi jste hýřili a oddávali se rozkošim, krmili jste se i tehdy, když už už nastávala řež. Odsoudili jste spravedlivého a připravili ho o život - a on se vám nebrání.

EVANGELIUM - Mk 9, 38-43.45.47-48

Slova svatého evangelia podle Marka.

Jan řekl Ježíšovi: „Mistře, viděli jsme někoho, jak vyhání zlé duchy v tvém jménu. Bránili jsme mu, protože není tvým učedníkem.“ Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Přece žádný, kdo ve jménu mém vykoná zázrak, nemůže pak hned o mně mluvit špatně. Kdo není proti nám, je s námi. Kdokoli vám podá číši vody proto, že jste Kristovi, amen, pravím vám: neprijde o svou odměnu. Kdo

by svedl ke hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří věří ve mne, pro toho by bylo lépe, aby mu dali na krk mlýnský kámen a hodili ho do moře. Svádí-li tě tvá ruka, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez ruky, než abys přišel s oběma rukama do pekla, do neuhasitelného ohně. Svádí-li tě tvoje noha, usekni ji! Je pro tebe lépe, abys vešel do života bez nohy, než abys byl s oběma nohama uvržen do pekla. Svádí-li tě tvoje oko, vyloupni ho! Lépe, abys vešel do Božího království jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do pekla, kde jejich červ nehyne a oheň nehasne.“

27.neděle v mezidobí - 3. října 2021

1. ČTENÍ - Gen 2, 18-24

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil.“ Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl je k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata.“ Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

2. ČTENÍ - Žid 2, 9-11

Čtení z listu Židům.

Bratři! Vidíme, že Ježíš, který byl trochu ponížen pod anděly, protože vytrpěl smrt, je korunován slávou a ctí, aby z milosti Boží za všechny lidi podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

EVANGELIUM - Mk 10, 2-16

Slova svatého evangelia podle Marka.

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést, chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „co vám přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz! Na začátku při stvoření však Bůh 'učinil lidi jako muže a ženu'. 'Proto opustí muž otce i matku, připojí se ke své ženě, a ti dva budou jeden člověk.' Už tedy nejsou dva, ale jeden. A proto: co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se cizoložství.“ Matky přinášely k Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci

jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

28.neděle v mezidobí - 10. října 2021

1. ČTENÍ - Mdr 7, 7-11

Čtení z knihy Moudrosti.

Modlil jsem se, a byl mi dán rozum, prosil jsem, a ducha moudrosti v úděl jsem přijal. Ji jsem dal přednost před žezly a trůny a bohatství ve srovnání s ní jsem pokládal za nic. Nesrovnával jsem s ní neocenitelný drahý kámen, protože všechno zlato je vzhledem k ní jen troška písku a za bláto lze počítat vedle ní stříbro. Miloval jsem ji nad zdraví a krásu, chtěl jsem ji mít raději než denní světlo, poněvadž nehasne její záře. Spolu s ní se mi dostalo všeho dobra a skrze ni nespočetného bohatství.

2. ČTENÍ - Žid 4, 12-13

Čtení z listu Židům.

Boží slovo je plné života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč: proniká až k rozdělení duše a ducha, kloubů a morku, a pronáší soud i nad nejvnitřnějšími lidskými myšlenkami a hnutími. Není tvora, který by se před Bohem mohl ukrýt, před jeho očima je všechno nahé a odkryté a jemu se budeme zodpovídat.

EVANGELIUM - Mk 10, 17-30

Slova svatého evangelia podle Marka.

Když se Ježíš vydával na cestu, přiběhl nějaký člověk, poklekl před ním a ptal se ho: „Mistře dobrý, co musím dělat, abych dostal věčný život?“ Ježíš mu odpověděl: „Proč mě nazýváš dobrým? Nikdo není dobrý, jenom jeden: Bůh. Znáš přikázání: 'Nezabiješ, nezcizoložíš, nepokradeš, nevydáš krivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i matku!'“ On mu na to řekl: „Mistře, to všechno jsem zachovával od svého mládí.“ Ježíš na něho pohlédl s láskou a řekl mu: „Jedno ti schází: Jdi, prodej všechno, co máš, a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ On pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku. Ježíš se rozhlédl a řekl svým učedníkům: „Jak těžko vejdou do Božího království ti, kdo mají bohatství!“ Učedníci užasli nad jeho slovy. Ježíš jim však znovu řekl: „Děti, jak je těžké vejít do Božího království! Spíš projde velbloud uchem jehly, než vejde bohatý do Božího království.“ Oni užasli ještě víc a říkali si mezi sebou: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš na ně pohlédl a řekl: „U lidí je to nemožné, ale ne u Boha. Vždyť u Boha je možné všechno.“ Tu mu řekl Petr: „My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.“ Ježíš odpověděl: „Amen, pravím vám: Nikdo není, kdo by opustil dům, bratry nebo sestry, matku nebo otce, děti nebo pole pro mě a pro evangelium, aby nedostal stokrát víc nyní v tomto čase: domy, bratry a sestry, matky a děti i pole, a to i přes pronásledování, a v budoucím věku život věčný. A tak mnozí první budou posledními a poslední prvními.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. srpna 2021

Politické události

Žádné jiné hlavní město v Evropě není Berlínu blíže než Praha, řekl německý prezident po příjezdu do Česka

Německý prezident Frank-Walter Steinmeier dorazil na návštěvu České republiky. Během svého tří denního pobytu chtěl akcentovat současné česko-německé vztahy, které jsou podle něj na velmi dobré úrovni. Steinmeierův pobyt v Praze ale připomněl i zločiny, které na českém národu spáchali nacisté. „Připomínáme si naši odpovědnost, že to pro nás povinnost,“ řekl německý prezident.

V rozhovoru s redaktorem české televize vysvětlil, proč do České republiky přijel vlakem – netradičním prostředkem pro státní návštěvu, a zda to má nějakou symboliku. „No, není to až tak neobvyklé pro cesty po Německu. Ale máte pravdu, když jezdím do ciziny, je to spíš vzácnost. Pamatuji si jednu jedinou cestu – v Itálii jsme kdysi cestovali vlakem. Možná přibude ještě nějaká zahraniční cesta vlakem. Ale že jsem jel přímo z Berlína vlakem, to je opravdu premiéra.

Zároveň to však ukazuje, že z Berlína není žádné jiné evropské hlavní město tak blízko jako Praha. To je pravda zeměpisně, ale myslím, že to mohou říct i s ohledem na dobré sousedství našich zemí. Každopádně mám velikou radost z toho, že jsem mohl dodržet slib, který jsem dal vašemu prezidentovi. Tolikrát jsme o tom hovořili, opa-

kovaně jsme to plánovali, překazil nám to koronavirus. Ale teď jsem konečně tady a mám radost.“

Německý prezident navštívil také hrobku, kde padli hrdinové, kteří připravili o život Reinharda Heydricha. Toto gesto bylo z jeho pohledu nutné a potřebné. „Lidé v Česku vědí, že v tuto chvíli máme dobré sousedské vztahy, posilujeme je a směřujeme do budoucnosti. Ale zároveň jsme spojeni hrůznými dějinami. Heydrich je představitelem hrůzných činů, obsazení Německem, představitelem toho, co hrozného Německo Čechům provedlo. Proto u památníku atentáčníků položím věnec.

Vím, že o život přišli nejen atentáčníci. Odplata nacistů stála životy mnoha lidí, dvě města byla zcela zničena a jejich obyvatelé zavražděni. Na to budeme vzpomínat. Připomínáme si naši odpovědnost. A je to pro nás povinnost, abychom naše sousedství posílili pro budoucnost.“

Na otázku jaká témata budou dominovat rozhovorům s řadou vrcholných českých politiků a kde očekává, že může dojít k nesouladu odpověděl: „Nevím, jestli to budou nějaké velké nesoulady. Rozhodně se budeme ohlížet na poslední tři desetiletí, hlavně na těch 25 let, co uplynulo od Česko-německé deklarace. Možná by se mělo mladší generaci zdůraznit, jak málo samozřejmé – s ohledem na dějiny – je to, že vztahy se rozvíjejí tak plodně a úspěšně.

Ve dnech, co budu v Česku, bych chtěl jasně ukázat, jak úzce jsme propojeni – politicky, ekonomicky, kulturně. Nemáme dobré vztahy jen na politické úrovni, i na úrovni občanské společnosti jsou četné vztahy.

Cestu vlakem jsme využili i komu, že jsme se sešli se zástupci pendlerů. Těch je v pohraničí padesát až šedesát tisíc. Říkali nám, jaké potíže měli poté, co na začátku koronakrizy byly zavřené hranice. Teď jsou ale všichni překvapeni tím, že otevřené hranice se mohou stát zase překážkou. Dali jsme si opakovanou povinnost, aby Evropa byla silná, s otevřenými hranicemi.

Také se dívám na nadcházející české předsednictví EU příští rok. A jsem si jist, že Česká republika zase přijde s novými impulzy.“

Poslední zastávkou prezidenta Steinmeiera bylo Ústí nad Labem, kde si v muzeu prohlédl teprve dokončenou expozici Naši Němci, a odtud vlakem odjel z hlavního nádraží zpět do Berlína.

Distanční výuka způsobila mezery ve vzdělání žáků, zjistila inspekce

Závažné mezery ve znalostech a dovednostech má po dlouhé distanční výuce minimálně 36,5 tisíce žáků základních škol a 18 tisíc středních školáků. Na prvním stupni je to zhruba každý osmá třicátý, na druhém stupni každý dvacátý a na střední škole každý dvaadvacátý studující. Na odstranění rozsáhlých nedostatků budou děti potřebovat nejméně ještě celý školní rok. Zjistila to Česká školní inspekce (ČŠI).

Po obnovení běžné výuky provedla inspekce v červnu průzkum mezi řediteli 1465 základních a 540 středních

škol. Odpovídalo také 27 815 učitelů. Podle inspektorů je výzkum reprezentativní. Zpráva uvádí, že výsledky představují zatím prvotní odhady vyučujících. Po záříjovém nástupu do škol se může ukázat, že intenzivnější podpora při dohánění učiva bude potřebovat mnohem více žáků.

Do základních škol chodilo loni v září podle údajů ministerstva školství asi 961 200 žáků – z nich 554 100 na první a 407 100 na druhý stupeň. Na středních školách jich bylo 408 500. Hlavně na dálku se žáci a studenti učili v posledním školním roce zhruba od října do května.

Podle učitelů závažné mezery ve vzdělávání, na jejichž zaplnění nemusí stačit ani celý další školní rok, mají 2,6 procenta dětí z prvního stupně. Na druhém stupni je to pět procent a na středních školách pak 4,5 procenta studentů.

Podle zjištění důvodem propadu školních výsledků nemusela být chybějící technika a připojení či malá motivace žáka i rodičů. Příčinou mohl být také jiný charakter výuky na dálku. Zatímco některým žákům vyhovoval a posílil jejich zájem o učení, u jiných mohl vést k apatii či pocitu, že nemusí plnit povinnosti.

Inspekce podotkla, že většina ředitelů očekává pro tento školní rok od státu odpovídající finanční podporu na doučování a vyrovnávání rozdílů ve znalostech a dovednostech jednotlivých žáků.

Mluvčí ministerstva školství Aneta Lednová sdělila, že na letní doučovací kempy navážou podzimní programy. Úřad na ně vyčlenil 250 milionů korun.

Ekonomika

Schillerová navýšila rozpočty. Přidáno dostanou obrana, diplomacie i školy

Poslední srpnový týden probíhala jednání o přípravě státního rozpočtu České republiky na rok 2022. Ministerstvo obrany dostane o dvě miliardy více, než bylo původně v plánu. Peníze navíc má slíbené i ministerstvo zahraničních věcí, nejvíce si však polepší resort školství, a to zhruba o osm miliard.

„V oblasti vysokých škol budeme kromě vědy a výzkumu peníze směřovat i do dlouhodobého rozvoje,“ uvedl ministr školství Robert Plaga. V roce 2022 budou vysoké školy hospodařit přibližně s jednou miliardou. V příštím roce se také zvýší platy učitelů, a to o 3 %. Průměrný plat učitele je teď zhruba 46 000 Kč. Stát to vyjde asi na 4,3 miliardy korun. Celkově bude ministerstvo školství v roce 2022 hospodařit s 251,8 miliardami korun. Původně bylo v plánu 244 miliard korun.

Ministerstvo zahraničních věcí bude příští rok hospodařit s 8,9 miliardami korun, je to zhruba o 400 milionů více, než bylo v plánu. Původně měl rozpočet stoupnout na 8,54 miliard korun. Do sumy jsou zahrnuty i peníze z Evropské unie. Vláda schválila také navýšení rozpočtu pro předsednictví v Evropské unii. Celkem bude Česká republika počítat s 1,4 miliardami korun. Rozpočet se navýšil o 200 milionů.

Ministerstvo obrany mělo podle červnových předpokladů vlády hospodařit s 90,7 miliardami korun. Po jednání bude v roce 2022 hospodařit s 92,02 miliardami korun. Resort ve svých výhledech počítal s částkou ještě o 2 miliardy vyšší.

Oproti červnu se navyšuje rozpočet ministerstva obrany na rok 2022 o dvě miliardy, na rok 2023 o pět miliard a pro rok 2024 o deset miliard.

Vláda musí návrh státního rozpočtu poslat Sněmovně do konce září. Začátkem října budou parlamentní volby. O rozpočtu tak budou rozhodovat až noví poslanci.

Po roční pauze začala Země živitelka.

Přehlídka otevřela rekonstruovaný pavilon Z

Otevřením zmodernizovaného pavilonu Z začal ve čtvrtek 26. srpna v Českých Budějovicích mezinárodní agrosalon Země živitelka, která trvala až do úterý 31. srpna. Představilo se na něm přes čtyři stovky vystavovatelů, kteří měli kromě pavilonů k dispozici i tři a půl tisíce metru čtverečních venkovních ploch.

Pavilon Z představilo výstaviště na výstavní, kongresové a kulturní centrum s kapacitou až pro tisíc lidí. Jde o největší investici firmy za poslední dekádu, s dalšími menšími dosáhnou letošní investiční výdaje 200 milionů korun.

Zázemí pavilonu stát možná uplatní při českém předsednictví EU v roce 2022, jak uvedl ministr zemědělství Miroslav Toman (ČSSD).

První ročník Země živitelky se v Českých Budějovicích odehrál před 49 lety. Tehdy v areálu výstaviště stály pouze dva pavilony, dnes je jich jedenáct. Největší rekonstrukci za poslední dobu prošel právě pavilon Z. Stavební práce umožnila roční pauza způsobená epidemií covidu-19 v Česku, kvůli které také pavilon T slouží jako očkovačské centrum.

Pandemie, která si vloni vyžádala zrušení agrosalonu, ovlivní i letošní ročník. Podle mluvčí výstaviště Michaely

Čejkové některé odradila proticovidová opatření. Pořadatelé tak nepředpokládají, že by návštěvnost překonala předloňský ročník, na který se vydalo rekordních 123 tisíc lidí.

Do areálu výstaviště se návštěvníci dostanou bez jakýchkoliv omezení, při vstupu do pavilonů ale musí nasadit respirátor a v restaurační části se musí prokázat dokladem o bezinfekčnosti. Kvůli koronaviru využila firma vstupní turnikety, díky nimž lze sledovat počet návštěvníků.

Kurzovní lístek

30. 8. 2021 (střed)

EUR, 1	25,565
Kanada, 1	17,195
USA, 1	21,655

Kultura

Mezinárodní filmový festival Karlovy Vary

Po roční pauze se Karlovy Vary opět zaplnily filmem. Pětapadesátý ročník festivalu začal v pátek 20. srpna. Jako zahajovací snímek bylo vybráno drama Zátoka. Filmová přehlídka pokračovala až do 28. srpna.

Držiteli dvou anglickému herci Oscarů Michaelu Caineovi Vary udělily Křišťálový glóbus za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii. V Česku nebyl poprvé, nedávno zde například natáčel film Jan Žižka v režii Petra Jálky. Caine už do Varů přiletěl s jednodenním předstihem, první festivalový podvečer ho na červeném koberci přivítali fanoušci. Slavnostní zahájení bylo tradičně v režii bratří Cabanů.

Festivalové ocenění obdržel také americký herec, režisér a spisovatel Ethan Hawke, a to při slavnostním zakončení. Na závěr dorazil ještě herec Johnny Depp, který se ve Varech prezentoval především v roli producenta.

Cenu za přínos české kinematografii obdržel režisér Jan Svěrák.

Sport

Nejúspěšnější olympijské hry pro Česko: Tokio 2021

Čeští olympionici dosáhli nejlepšího výsledku v historii samostatné České republiky. Vítězství Lukáše Krpálky v japonském národním sportu, triumf jeho přítele na divoké vodě Jiřího Prskavce nebo famózní rozstřel dvou kamarádů z Brna Jiřího Liptáka a Davida Kosteckého se zapíší zlatým písmem do české historie.

Česká olympijská výprava, kterou tvořilo 115 sportovců, získala v Tokiu 11 medailí – čtyři zlaté, čtyři stříbrné a tři bronzové. S tímto ziskem obsadila na olympijských hrách 18. místo v medailovém pořadí národů. Nejúspěšnější sportovci byli z USA, ti získali celkem 113 medailí, z toho 39 zlatých. Na druhém místě byla Čína, která si odvezla 38 zlatých.

Letní olympijské hry v Tokiu se měly uskutečnit už v létě 2020 (původní termín byl 24. července až 9. srpna 2020), kvůli světové pandemii covidu-19 byly přesunuty o rok.

České medaile na LOH v Tokiu: **Zlato** - Jiří Lipták (sportovní střelba – trap), Jiří Prskavec (vodní slalom – kajak), Lukáš Krpálek (judo), Kateřina Siniaková, Barbora Krejčíková (tenis – čtyřhra). **Stříbro** - Lukáš Rohan (vodní slalom – kánoe), David Kostecký (sportovní střelba – trap), Markéta Vondroušová (tenis – dvouhra), Jakub Vadlejch (atletika – hod oštěpem). **Bronz** - Alexander Choupenitch (flet – jednotlivci), Josef Dostál, Radek Šlouf (rychlostní kanoistika – debikajak), Vítězslav Veselý (atletika – hod oštěpem).

Podle www.idnes.cz

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Čtyřicetidenní modlitební síť za naše politiky:

Dejme naši zem do rukou Božích!

Nová čtyřicetidenní modlitební síť za parlamentní volby, která začíná 30. srpna 2021, je odpovědí na výzvu českých a moravských biskupů, kteří ve svém prohlášení zvou křesťany k modlitbám a postu 40 dní před volbami. Dejme naši zem do rukou Božích! Do modliteb se může zapojit každý! Čtyřicetidenní modlitební síť probíhá v rámci projektu Vlčí doupě, který se věnuje evangelizační a pastorační činnosti v online prostoru. Text modlitby najdete na str. 19 (Modlitba za naši zem).

Historik Karel Kavička připravil knihu o Mariánském sloupu v Praze

K prvnímu výročí obnovy mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze vychází v nakladatelství Flétna doposud nejrozsáhleji zpracované dílo k tématu, kniha „Mariánský sloup v Praze“. Sestavil ji prostějovský historik a také jeden z iniciátorů obnovy této památky.

Kniha podává ucelenou zprávu o příběhu, ve kterém se potkaly radosti, bolesti a stigmata českého národa. O naději, kterou jeho obnova nese. O kráse prvního barokního sousoší u nás. A o neuvěřitelném úsilí jeho obnovovatelů, jejichž snaha se dlouho jevila jako marná a zbytečná...

Staroměstské náměstí v Praze s návratem Immaculaty na sloup dostalo opět prostor. Jako kdybychom předtím bez mariánského sloupu hleděli na tu krásu Staroměstského rynku jen jedním okem a nevěděli, že to může být i jinak. A najednou se nám otevřely obě oči... Předmluvu ke knize napsal kardinál Dominik Duka.

Publikace je vytištěna na křídovém papíře a obsahuje stovky obrázků, reprodukcí a dokumentů. Zakoupit si ji lze například v e-shopu Karmelitánského knihkupectví.

Ocenění pro obnovitele Mariánského sloupu

Stříbrnou Medailí sv. Vojtěcha ocenil ve středu 18. srpna kardinál Dominik Duka PhDr. Karla Antonína Kavičku a Martina Leschingera za jejich práci na obnově Mariánského sloupu a dokumentaci celého díla. Díky oběma oceněným vychází nyní v Nakladatelství Flétna také zmíněná výpravná kniha Mariánský sloup v Praze.

PhDr. Karel Kavička se narodil roku 1940 v Prostějově, je český archivář a publicista, který se věnuje křesťanskému umění a církevní architektuře. Vystudoval střední Pedagogickou školu v Olomouci a Pedagogický institut v Olomouci. Do roku 1970 učil, mezi léty 1970–1990 však z politických důvodů nemohl vyučovat a živil se jako dělník. Až v roce 2003 získal titul PhDr. Po sametové revoluci byl ředitelem Městského kulturního střediska v Prostějově. Od roku 1997 pracoval na Arcibiskupství olomouckém nejprve jako kancléř a v letech 2000–2012 jako vedoucí Arcidiecézního archivu.

Martin Leschinger se narodil ve Vysokém Mýtě v roce 1969, je pišící nakladatel a pěstoun šesti dětí. Vystudoval železniční průmyslovku v České Třebové, pracoval u Československých státních drah a později jako strojíř u Českých drah. V roce 1992 si s manželkou otevřeli kamenné Knihkupectví Flétna v Brandýse nad Orlicí, o rok později v Ústí nad Orlicí. Od počátku kombinovali prodej křesťanské literatury s prodejem ostatní knižní produkce.

Knihy také vydává v rodinném Nakladatelství Flétna. V květnu 2012 se na knižních pultech objevila jeho novela Zázrak v Praze.

Kardinál Schönborn zastoupí papeže Františka na svatoludmilské pouti

Rok svaté Ludmily vyvrcholí národní svatoludmilskou poutí, která se v sobotu 18. září uskuteční na Tetíně. Papež František jmenoval vídeňského arcibiskupa, českého rodáka, kardinála Christopha Schönborna OP, zvláštním vyslancem při národní pouti u příležitosti 1100. výročí mučednické smrti svaté Ludmily, první české světice a babičky knížete svatého Václava. Papežský legát, kardinál Schönborn bude celebrovat hlavní dopolední slavnostní bohoslužbu.

Polsko se připravuje na zářijové blahorečení kardinála Wyszyńskiego

V neděli 12. září ve 12.00 hodin v chrámu Boží prozřetelnosti ve Varšavě v Polsku se uskuteční blahorečení kardinála Stefana Wyszyńskiego (1901–1981), který byl primasem země a hrdinsky trpěl při obraně své vlasti před nacismem i komunismem. Spolu s ním bude blahorečena sestra Elżbieta Róża Czacka (1876–1961), zakladatelka Kongregace sester františkánek služebnic Kříže. V mládí přišla o zrak a celý život věnovala službě nevidomým. Beatifikační mši svaté bude předsedat papežský legát kardinál Marcello Semeraro, prefekt Kongregace pro blahorečení a svatořečení, za účasti polského episkopátu a kněží zastupujících jednotlivé diecéze.

Před blížícím se termínem slavností blahorečení kardinála Wyszyńskiego a matky Czacké organizační výbor oznámil, že „vzhledem k těžko předvídatelnému vývoji pandemie covid-19 a s tím i souvisejícími hygienickými a zdravotními omezeními se organizátoři rozhodli, že účast na slavnosti bude možná pouze se speciální vstupenkou“. Účast se tak omezí na „delegace z jednotlivých diecézí, středisek a institucí spjatých s kardinálem Wyszyńským a matkou Czackou“. Věřící jsou pozváni „k duchovnímu sjednocení a společné modlitbě“. Obřad bude živě vysílán v televizi, rádiu i na internetu.

Papež bude v Prešově sloužit liturgii, kterou zná ještě z Argentiny

Papež František bude během své zářijové návštěvy Slovenska v Prešově 14. září na svátek Povýšení sv. kříže sloužit liturgii sv. Jana Zlatoústého. Podle protosynkela prešovské řeckokatolické archieparchie Ľubomira Petrika jde o bohoslužbu, která Svatému Otci není neznámá. Ještě jako arcibiskup Jorge Mario Bergoglio, SJ byl totiž ordinářem pro věřící východního obřadu v Argentíně. Svatý otec František bude hlavním celebrantem byzantské liturgie, bude oblečený v liturgickém rouchu a určitými modlitbami bude vstupovat do bohoslužby.

„Východní svatá liturgie je velmi dynamická. Je v ní mnoho pohybů a úkonů, jako je například přenášení evangelia nebo Božích darů z bočního oltáře - žertveníku. Jde o symboliku, která však má svůj hluboký význam,“ řekl Petrik, „papež František má s liturgií sv. Jana Zlatoústého osobní zkušenost.“

Podle zpráv České biskupské konference

Brněnský diecézní biskup Mons. Vojtěch Cikrle oslavil 20. srpna 2021 své 75. narozeniny

Otec biskup o své službě říká:

„Cíl mám stále jediný – aby byla diecéze živým organismem.

Diecézi tvoří mnoho lidí

a cesta každého z nich je jedinečná...“

Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle se narodil se 20. srpna 1946 v obci Bosonohy (dnes městská část Brna). Protože pocházel z komunistickým režimem pronásledované rodiny (jeho otec byl z politických důvodů 11 let vězněn), nemohl studovat, vyučil se slévačem a odmaturoval až později na večerní Střední škole pro pracující v Brně. Jako dělník pracoval ve Šmeralových závodech, ve Zbrojovce a na stavbě dálnice Praha-Brno. V letech 1969–1971 vykonával základní vojenskou službu. V roce 1971 byl přijat ke studiu na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu do Litoměřic. Na kněze byl vysvěcen 27. června 1976 v brněnské katedrále. Od roku 1976 do roku 1982 působil jako duchovní v Jaroměřicích nad Rokytnou, v Jihlavě, ve Znojmě, ve Slavkově u Brna, ve Velkých Němčicích a Starovicích. V letech 1982 až 1990 vykonával funkci prefekta, později rektora v Kněžském semináři v Litoměřicích.

Mons. Vojtěch Cikrle je třináctým sídelním biskupem na brněnském biskupském stolci (který zůstal po smrti biskupa Mons. Karla Skoupého 18 let neobsazen). Dnes již svatým papežem Janem Pavlem II. byl jmenován 14. února 1990, biskupské svěcení přijal v katedrále sv. Petra a Pavla 31. března 1990. V roce 2020 oslavil biskup Vojtěch Cikrle

30. výročí své biskupské služby a stal se nejdéle působícím brněnským sídelním biskupem v historii diecéze od jejího založení v roce 1777.

Biskup Cikrle vysvětil v letech 1990 až 2021 celkem 249 kněží, z toho v roce 2012 čtyřtisícího kněze brněnské diecéze. Je hlavním světitelem brněnských pomocných biskupů Mons. Petra Esterky a Mons. Pavla Konzbulu a spolusvětitelem dalších sedmi biskupů, např. současného vídeňského arcibiskupa Christopa kardinála Schönborna nebo olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. Udělil také 48 svěcení ke službě stálého jáhenství.

Během své služby požehnal nebo vysvětil v brněnské diecézi přes padesát novostaveb kostelů a kaplí, nový klášter sester klarisek a několik nových duchovních center.

V roce 2009 přivítal biskup Cikrle v Brně Svatého otce Benedikta XVI., prvního papeže, který navštívil brněnskou diecézi.

Při České biskupské konferenci je Mons. Vojtěch Cikrle předsedou Komise pro kněžstvo a členem Liturgické komise ČBK.

Jeho biskupské heslo Non ego, sed tu, česky "Ne já, ale Ty" je zkratkou ozvěny slov Panny Marie i Ježíše Krista, je to vyjádření touhy odevzdat svůj život do Božích rukou.

*Marina Jandlová,
z brněnského biskupství*

Milý Otče biskupe,

k Vašemu významnému životnímu jubileu
Vám přejeme a pravidelně po dlouhá léta
v našem modlitebním společenství

Vám vyprošujeme
dobré zdraví a dostatek sil
pro Vaši biskupskou službu.

Ať Vám Hospodin žehná
po všechny dny Vašeho života.
Ať Vás Kristus stále naplňuje
apoštolskou horlivostí.

Ať ve Vás Duch Svatý rozněcuje svůj oheň.

*Mons. Dušan Hladík a krajané
z České Katolické Misie
sv. Cyrila a Metoděje v Chicagu*

Poslední rozloučení s Otcem biskupem Mons. Petrem Esterkou v Kalifornii

Tělesné pozůstatky biskupa Petra Esterky byly před mší svatou
vystaveny k poslednímu rozloučení

O svátku sv. Vavřince 10. srpna 2021 proletěla jako blesk internetem po celém světě zpráva, že byl v ranních hodinách povolán na věčnost náš krajský biskup Mons. ThDr. Petr Esterka, který trávil poslední měsíce svého života v Anaheim v diecézi Orange v Kalifornii v domácí péči své bývalé kolegyně z univerzity sv. Kateřiny, v St. Paul v Minnesotě a své dlouholeté sekretářky profesorky Dr. Joan Timmerman. Zesnul tiše po delší nemoci posílen svatými svátostmi v duchovní péči našeho nového misionáře v Kalifornii Fr. Libora Švorčíka s osobní posilou místního biskupa Mons. Kevina Vanna, který ho navštívil ještě v neděli před smrtí.

Poslední rozloučení na americkém kontinentu před jeho převozem na rodnou Moravu se s biskupem Petrem Esterkou konalo v pátek 20. srpna 2021 v katedrále diecéze Orange. Tento nádherný chrám se nachází v městě Garden Grove a je znám v okolí Los Angeles i celé Kalifornii jako „Crystal Cathedral“ – Křišťálová katedrála. Katolíci ji koupili v roce 2012 od protestantské církve, která se dostala do finančního úpadku, pro svou relativně novou diecézi (založenou 1976), když před tím plánovali stavbu nové katedrály. Jako katolická dostala název „Christ Cathedral“ – Kristova katedrála.

Rakev s ostatky biskupa Esterky byla přivezena ke katedrále v 8 hodin ráno. Byla zahalena Americkou státní vlajkou, jak bývá zvykem u vojenských veteránů a biskup Esterka byl jako armádní kaplan podplukovníkem Amerického letectva ve výslužbě. Otce biskupa vítala čestná jednotka osmi Rytířů Kolumbových s velitelem a jako čestná stráž doprovodili rakev do před síně katedrály. Biskup Esterka byl též členem Rytířů Kolumbových. Zde byla Americká vlajka z rakev sejmuta a u baptisteria – velké křtelnice oranžský biskup Mons. Kevin Vann provedl výkrop svčnou vodou, který připomněl křest svatý našeho zemřelého a vykonal úvodní pohřební modlitby.

Rakev byla potom převezena vybranými zástupci z Českých misí v Kalifornii, kterým biskup Esterka sloužil, a jeho osobními přáteli za zvuku slavné „Ódy na radost“ do presbytáře před obětní stůl. Zde byla rakev otevřena k poslednímu rozloučení. Nabalzamované tělo oděné do biskupského roucha s pektórem na prsou

a mitrou na hlavě uctili postupně duchovní, příbuzní a přátelé pana biskupa i věřící krajané a lidé z amerických farností. Po celou dobu asi dvou hodin, kdy byla rakev otevřena, se u ní střídala čestná stráž.

V 9.30 hodin se věřící pomodlili pod vedením jednoho z katedrálních kněží slavný růženec. Prostřednictvím internetu mohli na dálku od prvního okamžiku vše sledovat a duchovně se s obřadem a modlitbami spojit lidé kdekoli na světě. Po skončení pohřební „vigilie“ byla rakev uzavřena a odvezena zpět do před síně chrámu. Zde byla zahalena bílým přikrovem s velikým červeným Jeruzalémským křížem. Nastoupila druhá čestná jednotka „Rytířského řádu Božího hrobu jeruzalémského“, jehož byl biskup Esterka také členem. Šest dam v černých pláštích s červeným křížem a šest rytířů v bílých pláštích s červeným křížem kráčeli v čele liturgického průvodu, za nimi na dvě desítky kněží, mezi nimi naši čeští misionáři Fr. Libor Švorčík z Kalifornie a Fr. Antonín Kocurek z New Yorku a též další kněz českého původu Fr. Zdeněk Kříž, který v místní diecézi slouží ve farnosti Fullerton. Za kněžími byli jáhnové a nakonec episkopát. Liturgii předsedal oranžský biskup Mons. Kevin Vann, koncebrovali s ním světící biskup Thanh Nguyen, emeritní biskup Tod Brown a opat Eugene Hayes z premonstrátského opatství sv. Michala v Silverado u Los Angeles. Rakev vezenou věřícími převzali v presbytáři kněží a uložili ji na bílou plachtu na zemi před obětním stolem. Jáhen na rakev položil otevřený evangeliář a byla též ozdobena kyticí bílých květů a křížem. Při tom se zpívala česky úvodní sloka mešní písně „Ejhle oltář Hospodinův září“, která připomněla rodiště biskupa Esterky – Dolní Bojanovice i jeho domovinu na Moravě, kam přinesli našim předkům pravdy víry sv. Cyril a Metoděj.

Na začátku zádušní mše svaté, která byla zahájena v 10.30 hod., přečetl Fr. Libor Švorčík poděkování z České biskupské konference od jejího předsedy olomouckého arcibiskupa Mons. Jana Graubnera. Přinášíme je v plném znění:

Poděkování českých a moravských biskupů za život a dílo zesnulého biskupa Mons. Petra Esterky

Diecéze České republiky utvářejí národní společenství Církve, které však není omezeno hranicemi. Jeho pevnou součástí jsou věřící žijící svou vírou na všech kontinentech. Scházejí se ke mši svaté v českém jazyce, modlí se česky, bohoslovci a kněží studují teologii na světových univerzitách, aby se mohli vrátit do domácí duchovní správy s větší zkušeností i rozhledem. Velikou zásluhu na tom má duchovní pastýř, za jehož život dnes děkujeme Pánu. Čeští a moravští biskupové se proto srdečně připojují ke slovům poděkování za jeho veliké dílo.

Za dlouhých šedesát let svého vpravdě misionářského úsilí zanechal Mons. Petr Esterka stopu české a slovenské víry nejenom ve Spojených státech, ale po celém světě. Zakládal misijní centra, staral se o krajany, pomáhal jáhnům a kněžím v exilu, kteří museli utíkat před totalitou za povoláním, uváděl je do pastorece a pečoval o ně jako dobrý pastýř. Spolu s Mons. Karlem Vránou a biskupem Mons. Jaroslavem Škarvadou se zasadil o významné duchovní i organizační zázemí, které mají čeští a slovenští věřící dodnes Římě. Ve Spojených státech navázal vzácnou a trvalou

Poslední rozloučení s biskupem Petrem Esterkou v oranžské katedrále.

spolupráci se zdejší konferencí biskupů i na úrovni jednotlivých diecézí a farností. Naše uznání zde patří zejména oranžskému biskupovi J.E. Mons. Kevinu W. Vannovi a celé diecézi Orange za podporu a štědroutvůči českým věřícím.

I když pandemická situace nedovoluje, abychom se zádušní mše svaté zúčastnili osobně, rádi bychom, aby dnes zaznělo naše srdečné a hlasité poděkování otci biskupu Petrovi za jeho službu a především Pánu za dar jeho života. V něm se snoubilo Boží volání s jednoznačnou a odvážnou odpovědí svobodného člověka, který - v duchu svého biskupského hesla „Jděte do celého světa!“ - Pána následuje, kamkoliv ho pošle. Chováme pevnou víru v to, že cílem jeho nynější cesty je Boží království, a na přímluvu Panny Marie našeho spolubratra svěřujeme do milosrdné náruče Toho, kterého po celý život věrně následoval.

Jménem českých a moravských biskupů

Mons. Jan Graubner

předseda ČBK, arcibiskup olomoucký

Mši svatě předsedal biskup Kevin Vann. V anglicky slavené bohoslužbě zaznělo česky druhé čtení ze Skutků apoštolů, kde apoštol Petr připomíná, že Ježíš Kristus je Pánem nade všemi – je Bohem ustanovený soudce nad živými mrtvými. V evangeliu sv. Jana pak zazněla Ježíšova slova, která říká apoštolu Tomášovi: „Já jsem cesta, pravda a život.“

Biskup Kevin Vann potom v homilii krátce shrnul život biskupa Esterky i jeho působení v místní diecézi. Připomněl, že vyšel z komunistického prostředí v Československu, které pronásledovalo víru. Odešel za hranice a v Římě vystudoval na kněze a nakonec se dostal do USA, kde působil v různých amerických farnostech a především jako profesor na katolické univerzitě a posléze místo odchodu na odpočinek sloužil českým misiím v Kalifornii – v Los Angeles, San Diegu a San Franciscu a jako biskup českým krajanům po celém světě. Biskup Vann zvláště poděkoval biskupu Esterkovi za duchovní službu v místních farnostech sv. Norberta, Panny Marie a v polském centru sv. Jana Pavla II. Poděkoval též biskupu Esterkovi, že v diecézi Orange často pomáhal místnímu biskupovi, když v mnohých farnostech uděloval svátost biřmování.

Obětí dary – chléb a víno přinesly k oltáři dvě ženy ze San Diega oblečené do moravských národních krojů. Tak připomněly kulturu a tradice země, kde biskup Esterka vyrůstal a jejíž folklor po celý život až do smrti miloval a rád se účastnil všech krajan-ských festivalů a národních dnů v Americe i jinde ve světě.

Po skončení mše svaté se jménem pozůstalé rodiny biskupa Esterky rozloučila jeho neteř Jitka Vaitla roz. Hromková, dcera

sestry pana biskupa. Poděkovala „strýčkovi“ za jeho lásku a osobní starostlivost, kterou věnoval jí a její rodině, která žije v USA. Zavzpomínala na strýčkův původ z jižní Moravy i jeho odchod za hranice a studia v Římě, kdy připomněla i jeho doktorskou práci na téma Unionistických sjezdů na Velehradě. Na toto cyrilometodějské místo se Otec biskup rád vracel a každoročně se účastnil hlavní pouti 5. července a zde bylo také v roce 1999 oznámeno jeho jmenování biskupem.

Závěrečný obřad a poslední rozloučení nad rakví zesnulého vykonal opět oranžský biskup Mons. Kevin Vann. Po antifoně „Věřím, že můj Vykupitel žije...“ pronesl česky modlitbu za biskupa Esterky náš misionář z New Yorku Fr. Antonín Kocurek.

Ve slavnostním průvodu za doprovodu čestných stráží, duchovenstva, rodiny a přátel byla rakev odvezena do před síně katedrály, kde byla na závěr pokropena svčnou vodou a opět zahalena Americkou vlajkou. Když byla rakev vyvezena před katedrálu, zde Rytíři Kolumbovi vztyčili k počtě své kordy a k rakvi přistoupili vojáci US Air force – Amerického letectva, aby obřadným způsobem složili do trojúhelníku státní vlajku, kterou předali příbuzným Otce biskupa. Dojemně zněly tóny poslední večerky, se kterou se armáda loučila se svým bývalým duchovním otcem. Biskup Esterka se připojil k záloze Amerického letectva v roce 1974 jako vojenský kaplan a v roce 1995 odešel do výslužby v hodnosti podplukovníka. Základnu měl v Minneapolis u 934. Perutě přepravního letectva.

Špalírem stráží byla pak rakev odvezena k pohřebnímu vozu a následně se tělesné pozůstatky biskupa Petra Esterky vydaly k jeho „poslednímu letu“ – tentokrát do vlasti, kde po rozloučení v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně budou uloženy do hrobu v rodných Dolních Bojanovicích u Hodonína.

S Pánem Bohem idem od Vás ... neublížil jsem žádnému z Vás ...

Našeho milého Otce biskupa Petra Esterku ukládáme do svých modliteb, kéž mu dobrotivý Bůh dá spravedlivou odměnu za jeho celoživotní službu a podíl s ostatními kněžími a biskupy u nebeského oltáře.

Zarmoucené rodině vyslovujeme touto cestou upřímnou soustrast.

Paní profesorce a dlouholeté spolupracovnici Otce biskupa

Dr. Joan Timmerman děkujeme za její službu a pomoc biskupu Esterkovi a její neúnavnou obětavou péči o něho v době jeho nemoci.

Mši svatou za spásu duše Mons. Petra Esterky budeme obětovat v České misi v Brookfieldu při 22. výročí jeho biskupského svěcení v neděli 12. září 2021 v 9.00 hod. dopoledne.

Přijďte uctít jeho památku a modlitbou poděkovat za vše, co po léta svého působení vykonal také pro Českou misi a krajany v Chicagu

Mons. Dušan Hladík a věřící a přátelé z Chicaga a okolí

Převezní těla sv. Ludmily na Pražský hrad do baziliky sv. Jiří (roku 925) bylo tehdy aktem její kanonizace

Poslední večer na Tetíně

V podvečer 15. září r. 921 přijela k hradu Tetin skupina ozbrojenců poslaná kněžnou Drahomírou a pod záminkou kontroly opevnění se domáhala vstupu do hradu.

Svatá Ludmila, osvěcena duchem Božím, poznala, s jakým nepřátelským úmyslem přicházejí.

Obránci se postavili útočníkům na odpor. Nebyli to žádní lekávi zajíci, kteří by utekli při prvním třesnutí mečů. Před hradní branou se rozpoutala zuřivá bitka. Vnější hradba byla dobita až po dlouhém úporném boji. Mnoho věrných svatě Ludmily zaplatilo životem, zbytek ustoupil do vnitřního dvorce.

Nad lesy v dáli již padal soumrak, ale stále bylo ještě vidět dole tekoucí řeku Berounku. Slunce za obzorem na půlnocní straně zabarvilo oblohu i mraky do červena, když spatřila tlupu ozbrojených mužů vjíždět pyšně do hradíště přes hradní příkop. Rudé záblesky zapadajícího slunce se odrážely od jejich přilbic.

Byla to předzvěst toho, co mělo přijít a co již nemohla sama změnit. Tam na půlnoc si měla pospíšet, dokud byl čas. Měla prehnout přes hraniční hory, jak ji radil její zpovědník Pavel. Teď už to není možné. Brána je vyvrácena a opuštěná.

Věděla, že už nikdy znovu neuvidí zapadat slunce, že tato noc bude její poslední. Pochopila, že její pokora a vstřícnost nebyly nejlepší zbraní v krutém světě chamtivosti a moci chtivosti. Proč by si ta druhá nemohla vzít to co má ještě ona? V tuto chvíli je přece silnější. Má knížecí družinu a její bojovníci jsou již na hradě. Nic je nezastaví.

Kněžna Ludmila už neměla pochyb o tom, co útočníci chtějí podniknout. Prikázala ještě zatarasit vrata vnitřního dvorce. Všem z čeledi za jejich službu zaplatila. Každého zvlášť na rozloučenou objala a pak je propustila. Tušila, že těch několik málo věrných by ji stejně neubránílo.

Povolala k sobě svého důvěrníka a zpovědníka kněze Pavla, aby se před Bohem vyzpovídala ze svých hříchů. Potom jej požádala, aby sloužil mši svatou. Z jeho rukou přijala tělo a krev Pána a svojí duši odevzdala Kristu Ježíši.

Ještě krátce pohlédla na potmělý obzor a odebrala se do svého domu, kde unavena ulehla na lože. Byla smířena s osudem. Vroucně se modlila k Bohu. Počala se odívat zbraněmi své víry; připravovala se na cestu do života věčného.

Svatá Ludmila se dožila požehnaného věku, který byl v té době dopřán jen vyvoleným. Bylo jí 61 let. Prežila své syny. Více než polovinu svého života, 32 let, byla vdovou. Vychovala své vnuky Václava i Boleslava, aby se stali mocnými vládci jako jejich děd Bořivoj, velká láska jejího života. Čeká na ni na nebesích. Hluboce věřila, nyní kdy tušila nevyhnutelnou smrt, že se spolu opět brzy setkají.

Ozvaly se tupé rány. Blížila se půlnoc. Nájemní vrazi vylomili vrata dvorce. Dobře věděli, ve kterém domě kněžna odpočívá. Probili se rychle přes zbylé obránce a v divoké honičce vyrazili dveře domu. Zde uvnitř už nebyl nikdo, kdo by se postavil na odpor. Osud zanechal kněžnu Ludmilu na pospas vrahům. Kněz Pavel měl jen málo času skrýt se za ostěním. Odtud pozoroval hrůzné divadlo.

Do komnaty kněžny vstoupili jen Tuna a Gomon. Našli jen bezbrannou starou ženu, odpočívající na loži. Zнала oba ty muže dobře. Byli dříve členy Bořivojovy družiny, sloužili jí i jejím synům. Nyní byla jejich velitelkou panovačná Drahomíra. Věděla, proč přišli. Jejich oči to říkaly. Byla v nich zloba a touha zabít.

Svatá Ludmila se přesto ještě pokusila zachránit svůj život a pokojně je oslovila:

„Bratři milí, proč jste přišli s takovou prohlivostí? Jako milé své syny jsem vás na mém dvoře vychovala. Dříve než Drahomíra jsem já vám své zlato, stříbro a drahocenná roucha dávala; a jestli jsem se dopustila nějaké viny na vás, povězte mi to!“

Vrazi beze slova strhli kněžnu z lože na dlažbu. Ta s rukama sepjatýma tiše pronesla:

„Prosím vás, počkejte ještě chvíli, ať mohu dokončit svoji modlitbu“.

Sv. Ludmila odevzdává v modlitbě před smrtí svou duši Pánu Bohu

Vrahové o krok ustoupili. Kněžna poklekla na modlitební kámen. Věděla, že se blíží konec. Toužebně si však prála po příkladu svatých mučedníků prolítím své krve sdílet palmu mučednictví na věky. Proto útočníky požádala:

„Synové moji milí, snažně vás prosím, setněte mi hlavu mečem, ať já také svoji krev pro milého Krista Ježíše prolíji, jako on prolil svoji pro mne, hříšnou ženu.“

Vrazi však měli jiný příkaz. Drahomíra nechtěla, aby se Ludmila stala mučednicí. Prikázala vrahům zabít tchýni bez prolítí krve, aby zabránila prohlásit ji za blahoslavenou. Neboť Ludmila měla již za svého života pověst svaté ženy.

Tuna a Gomon uvázali Ludmile, přes její odpor, vdovský závoj kolem krku a strhli ji zuřivě na zem. Při pádu se udeřila o kámen, na kterém se modlila, až vytryskly krůpěje svaté krve.

Čistá duše svaté Ludmily pak, vysvobozena od těla, odebrala se přece jen s palmou mučednictví k Pánu. Osud tomu chtěl; sv. Ludmila prolila svou krev.

Mučednická smrt sv. Ludmily

Vrahové poklekli k ležícímu tělu, jen aby se přesvědčili, že kněžna nedýchá a kvapně odešli, spěchající do Prahy podat své velitelce zprávu, že krutý rozkaz byl dokonán a její sokyně zardoušena.

U svatého těla klečel jen kněz Pavel, který ke kněžně Ludmile, pokud ještě žila, hlul vždy přátelstvím. Byl v její blízkosti při jejím křtu arcibiskupem Metodějem a byl u ní i teď, v hodině její smrti.

Mnich Kristián, pravnuke sv. Ludmily, píše legendu o jejím životě a smrti

S pocity strachu z hrůzného činu, jehož byl svědkem, pohřbil Pavel, spěšně spolu s několika služebníky, tělo mrtvé kněžny Ludmily, zabalené jen do tkanin a bez rakve, blízko hradební zdi.

Frank Nekovár

Z knihy: „Legenda o svaté Ludmile“

Legenda o sv. Ludmile

Reprezentativní kniha o první české světici a mučednici

Obal knihy: Legenda o svatě Ludmile

Život sv. Ludmily je spojován s příchodem křesťanství, slovanské liturgie a slovanského písemnictví do českých zemí. Díky slovanskému písmu, které sestavil sv. Cyril, může i náš národ o svých dávných dějinách číst ve starých knihách svým vlastním jazykem. Jsou napsány jazykem, kterým mluvila, zpívala a oslavovala křesťanského Boha i sv. Ludmila. A tímto jazykem se modlili i Slované v okolních zemích.

Ve Velislavově Bibli je však sv. Ludmile věnován pouze jeden obraz a to bez jakéhokoliv popisu. Stále jakoby zůstávala ve stínu „Legendy o sv. Václavu“. Přitom je ale její příběh pohnutější, silnější a zasluhuje naši plnou pozornost.

Sv. Ludmila je první kněžnou v českých dějinách, kterou známe jménem. Jako pramáti dynastie přemyslovských knížat a králů utvářela křesťanskou podobu českého státu. Dožila se požehnaného věku 61 let, který byl v té době dopřán jen vyvoleným. Prežila své syny. Více než polovinu svého života, 32 let, byla vdovou. Vychovala své vnuky Václava i Boleslava, aby se stali mocnými vládci jako jejich děd Bořivoj.

Stále však zůstává ve stínu sv. Václava. Její příběh je ale pohnutější, silnější a zasluhuje naši plnou pozornost.

Abychom odstranili tuto historickou nespravedlnost či přehlížení, vychází nyní kniha, která příběh života sv. Ludmily přibližuje čtenářům. „Legenda o sv. Ludmile“ je

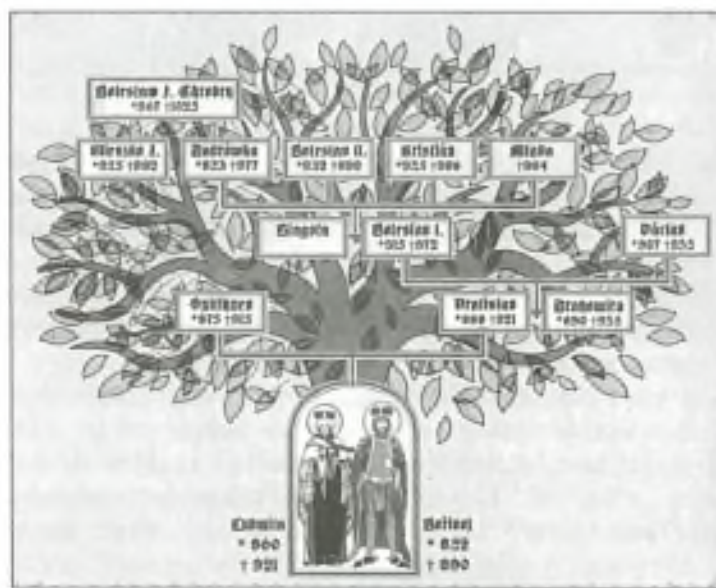
příběh o silné ženě o „Železné lady“ našich dějin. V letošním roce 2021 si připomínáme 1100 let od její mučednické smrti a kniha o ní má oslavit její památku.

Velká pozornost je věnována vnějšímu vzhledu. Krásná kniha velkého formátu o rozměrech 210 x 240 mm, tištěná na vysoce kvalitním papíru s dokonalým ofsetovým tiskem, svázaná v pevné vazbě s ražbou filigránu na přední a zadní straně obalu, je skvost mezi knihami, jaký se zřídka uvidí.

Velkoryse jsou zvláště pojaty dokonale provedené ilustrace. Na 130 stranách najde čtenář kromě textu i více než 80 obrazů inspirovaných gotickou iluminací dobových manuskriptů, citlivě provedených rukou vynikajícího umělce. Obrazy odvážně a plasticky vykreslují pozoruhodný běh života sv. Ludmily. Zobrazují souvislé historické děje a jsou strukturovány do příběhu a epizod.

Stejná pozornost, byla samozřejmě věnována i obsahu knihy, podloženému podrobným studiem starých kronik, ale i novými poznatky o pobytu sv. Ludmily na Tetíně, které se vynořily ze šera dávnověku. Staré texty jsou převyprávěny jazykem dnešní doby s velkým pochopením a vcítěním do osudů lidí, s nimiž se sv. Ludmila potkávala.

Kniha „Legenda o svatě Ludmile“ bude představena jejím autorem frankem Nekovářem na slavnostní pouti ke svatě Ludmile na Tetíně 18. září. 2021.

Rodokmen potomků knížete Bořivoje a sv. Ludmily

Knihu je možno objednat na www.lipaslovanska.cz

Pro zájemce z USA může dodání zprostředkovat redakce Hlasů národa

Z knihy života Mons. Petra Esterky

Jako vojenský kaplan u jednotek Air force sloužil od roku 1974

V úterý 10. srpna 2021 v ranních hodinách byl povolán Nejvyšším Veleknězem a Stvořitelem do věčného domova ve věku 85 let náš dlouholetý pastýř, biskup a misionář Mons. ThDr. Petr Esterka, emeritní pomocný biskup brněnský a titulární biskup čefalenský. Po posledním rozloučení v pátek 20. srpna 2021 ve společenství českých krajanů v USA, o které řadu let jako kněz a později jako biskup pečoval v rámci České katolické misie, bude jeho tělo převezeno do České republiky. Po zádušní mši v Brně na Petrově a v jeho rodišti Dolních Bojanovicích zde bude pochován na místním hřbitově.

Mons. ThDr. Petr Esterka se narodil 14. listopadu 1935 v Dolních Bojanovicích (okr. Hodonín). Pro nábožensko-politické přesvědčení byl už jako student perzekuován a po mnoha obtížích maturoval až v roce 1956 na jedenáctiletce v Hodoníně. Dne 15. června 1957 emigroval do Rakouska a tři měsíce pobýval v uprchlickém táboře v Glasenbachu u Salzburgu.

V září 1957 byl přijat do Papežské koleje Nepomucenum v Římě a po studiu filozofie a teologie na Lateránské univerzitě byl 9. března 1963 v bazilice sv. Jana v Lateránu kardinálem Tragliou vysvěcen na kněze. Po získání licenciátu teologie v červnu 1963 byl poslán mezi krajany do arcidiecéze San Antonio v Texasu.

V roce 1966 se vrátil do Říma, kde se začal připravovat k doktorské práci na téma „The Unionistic Congresses at Velehrad“, kterou o rok později obhájil. Po návratu do USA v létě 1967 zahájil své akademické

působení v koleji svaté Kateřiny v Saint Paul v Minnesotě, kde byl roku 1980 jmenován řádným profesorem. Po celou dobu vypomáhal v duchovní správě řady farností.

Současně v letech 1974 – 1995 působil v americkém letectvu jako vojenský kaplan v záloze. V roce 1978 se začal Petr Esterka intenzivněji věnovat práci mezi českými katolíky v USA a Kanadě. V roce 1986 byl biskupem Jaroslavem Škarvadou, který působil v Římě a pečoval o naše krajany v zahraničí, jmenován jeho biskupským vikářem pro USA a Kanadu. V roce 1994 se jeho působení rozšířilo i na Austrálii. Roku 1987 mu byl udělen titul monsignor a roku 1992 byl jmenován čestným prelátem.

Dne 5. července 1999 jmenoval papež Jan Pavel II. Petra Esterku pomocným biskupem brněnským a titulárním biskupem čefalenským a pověřil ho duchovní péčí o české katolíky v cizině.

V roce 2013 získal cenu Gratias agit za pomoc při šíření dobrého jména České republiky v zahraničí.

V roce 2010 biskup Petr Esterka abdikoval a 9. prosince 2013 papež František jeho rezignaci přijal.

Přes svůj pokročilý věk a zdravotní obtíže sloužil Čechům a Slovákům v krajaňských misiích v Los Angeles, San Diegu a San Franciscu v Kalifornii až do konce roku 2019, kdy byl vystřídán novým misionářem Fr. Liborem Švorčíkem, který do té doby působil v českých misiích a místních farnostech v Kanadě.

Jako hlavní celebrant mše svaté na Československém dnu a festivalu v San Diegu v květnu 2019

Poslední chvíle života trávil v domácí péči své dlouholeté sekretářky profesorky Dr. Joan Timmerman v blízkosti své české misie v diecézi Orange. Pokud mu to síly dovolovaly, účastnil se do posledka českých bohoslužeb a setkání krajanů, které měl z celého srdce rád.

Mons. ThDr. Petr Esterka zemřel 10. srpna 2021 v Kalifornii (USA).

Záznam posledního rozloučení s biskupem Petrem Esterkou 20. srpna 2021 v Christ Cathedral v oranžské diecézi lze shlédnout na:

<https://www.youtube.com/user/DioceseOrange>

<https://www.facebook.com/ChristCathedralCA/videos>

Rakev s tělem biskupa Esterky zahalená Americkou vlajkou na poslední cestě z USA na rodnou Moravu

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations
available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service

Úmrtní oznámení

*Yesterday is history
 tomorrow is a mystery
 and today is a gift
 That's why it's called
 "The present"*

In Loving Memory of

Jaroslav Fencel, M.D.

April 5, 1936 – July 21, 2021

Pro ty, kteří ho milovali, nezemřel...

*He will always be with
 Those who loved him...*

**Milena Fence
 And Family**

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

Fraternal Life Insurance
(Insurance & Annuity Sales)
Since 1879

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

(216) 341-0444

Vroucí vzpomínka

*Letos 2. září 2021 uplyne již sedmáct let,
 kdy nás opustil milovaný manžel,
 otec a dědeček pan*

Josef Hrudkaj

narozený v Tuří Remetách na Podkarpatské Rusi.
 Jeho popel je uložen na hřbitově
 Královny Nebes v Hillside, IL

*Mše svatá za něho i jeho nedávno zemřelou dceru Anežku
 bude obětována v neděli 5. září 2021 v 10.30 dopoledne
 v kostele České misie v Brookfieldu.
 Děkujeme všem, kdo si na ně vzpomenou s námi.*

S láskou věrně vzpomínají
Anežka Hrudkajová, manželka
syn Tony s rodinou
rodina dcery Anežky

Vděčná vzpomínka

29. září 2021 tomu bude šest let, co odešel k věčnému Veleknězi do svatyně nebeské náš milovaný duchovní otec

Fr. Odilo Crkva, OSB

Křestním jménem František Crkva se narodil 23. února 1926 v malé vesnici Brtnice u Jihlavy na pomezí Čech a Moravy. Pocházel z chudobné rodiny.

Pod patronátem benediktinů mohl vystudovat gymnázium. V roce 1945 vstoupil do benediktinského řádu v klášteře v Emauzích v Praze.

Zde složil řeholní sliby 11. července 1947 a přijal řeholní jméno Odilo.

V Římě absolvoval studia teologie a gregoriánského zpěvu a kompozice.

Zde byl také vysvěcen 26. července 1953 na kněze. Kvůli vládnoucímu komunistickému režimu se nemohl vrátit do vlasti a působil jako kněz v Itálii.

V roce 1959 opat Ambrož Ondrák pozval Otce Odila do benediktinského kláštera sv. Prokopa v Lisle u Chicaga v USA. Zde strávil zbytek života.

Působil jako profesor na místní benediktinské univerzitě.

Protože ovládal několik cizích jazyků, dělal též opatského korespondenta. V klášteře konal dlouhá léta službu varhaníka. Byl vyhledávaným zpovědníkem, pro krajany z okolí sloužil každý měsíc české mše svaté.

Obětavě vypomáhal v naší České misii v Chicagu.

Na věčnost byl povolán ve věku nedožitých 90. let 29. září 2015.

Slavné vzkříšení očekává na klášterním hřbitově v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v České misii v Brookfieldu ve středu 22. září 2021 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenete v modlitbě

Mons. Dušan Hladík a krajane z České misie

Bolestná vzpomínka

S bolestí v srdci si připomínáme, že před pěti roky byla na věčnost povolána naše milovaná manželka, maminka, babička, sestra, teta a neteř, paní

Dagmar Goliášová

Narodila se 17. listopadu 1948 v Praze.

Do USA přišla v roce 1973 a zde se provdala za Karla Goliáše a měli spolu dceru Janu a syna Roberta.

Po celý život pracovala jako stavební inženýrka.

Zemřela 30. září 2016.

Mši svatou za spásu její duše budeme obětovat

v kostele České misie v Brookfieldu ve středu 29. září 2021 v 10.00 dopoledne.

Milá Dagmarko, děkujeme Ti všichni za to, co jsi pro nás ve svém životě vykonala.

Nikdy nezapomeneme.

Děkujeme všem, kdo si na ni vzpomenete v modlitbě.

Karel Goliáš, manžel

Jana a Robert, děti s rodinami

Eva Klapouchová, sestra s rodinou

Rodina Strachotova

Upřímná vzpomínka

30. září 2021 uplyne dvacet jedna let od chvíle, kdy byl Pánem života a smrti povolán na věčnost náš milovaný manžel, tatínek, strýc a přítel, pan

Julius Maňkoš

Narodil se 12. srpna 1933 v Kapušanech u Prešova na Slovensku a pocházel z pěti dětí. Hluboce věřící rodiče mu vstúpili do srdce víru v Boha a lásku k lidem, které jej provázely po celý život. Po okupaci Československa Sovětskou armádou v roce 1968 odešel se svou rodinou za svobodou do USA. Zde prošel mnoha zaměstnáními a jako starostlivý otec se pečlivě staral o svou manželku a tři syny. Mimo to byl aktivní v mnoha krajan-ských organizacích. Celý život byl poznamenán hlubokou vírou v Boha a vroucí láskou k Panně Marii. V naší krajan-ské komunitě v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru po dlouhá léta konal službu lektora a kostelníka. Jeho tělo nyní odpočívá v milované rodné zemi na Slovensku v Prešově.

Mše svatá za spásu jeho duše bude obětována v sobotu

2. října 2021 v 6.30 večer v kostele České misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kdo si na našeho milovaného manžela, tatínka a strýčka spolu s námi vzpomenou v modlitbě

Mária Maňkošová, manželka

Ján, Juraj a Nik, synové

a ostatní příbuzní v USA a na Slovensku

Ústředna Moravských Spolků
Vás srdečně zve na

82.

Moravský den

v Lithuanian World Center:
14911 127th Street, LEMONT, IL 60439

Sobota 25. září 2021

7.00 večer - Taneční zábava
s přivítáním hostů

Hraje hudba AZYLL

Neděle 26. září 2021

10.30 dopoledne - Mše svatá
2.00 odpoledne - Kulturní program

Hraje huba Joe Polach
The ST. LOUIS EXPRESS

Bližší informace
www.unitedmoraviansocieties.org

Srdečné blahopřání

Josefu Bučkovi

k 95. narozeninám,
které oslaví letošního 14. září

"Happy Birthday to You..."

*Hodně štěstí, zdraví,
hodně štěstí, zdraví,
hodně štěstí
milý táto,
hodně štěstí, zdraví...*

*Milému tatínkovi a dědečkovi
s láskou přeji*

manželka Libuše
syn Pavel s manželkou Alison
a vnoučata Vincent a Josefina
syn Ondřej s manželkou Sarah
a vnoučata Tyler, Cora Rose a Jackson

*Připojujeme se k blahopřání rodiny
a nejstaršímu členu naší České misie
děkujeme za příklad víry a dlouholetou
obětavou pomoc při mnoha našich akcích.*

Milý Josefe, kéž Vám dobrotivý Bůh na přímlovu
Vašeho patrona svatého Josefa, snoubence Panny Marie
a pěstouna Božího Syna, Pána Ježíše

dá své požehnání a udělí všechny potřebné milosti,
abyste víru i osobní zkušenosti i svůj stálý optimismus
předával svým vnoučatům i všem ostatním kolem sebe.

S důvěrou v Boží pomoc provoláváme:

„Sto ljet, sto ljet něch žije, žije nám...!“

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR se blíží

Budou na zastupitelských úřadech ČR na území USA,
včetně Generálního konzulátu ČR v Chicagu,

ve čtvrtek 7. října a v pátek 8. října 2021.

Hlasování bude probíhat vždy
od 14:00 do 21:00 hodin místního času.

Volit mohou ti, kdo jsou zapsáni do zvláštního seznamu
voličů vedeného na zastupitelském úřadu nebo
kdo mají voličský průkaz z místa, kde jsou zaregistrováni.

VOLEBNÍ MÍSTNOST

Účast ve volbách váže každého podle jeho svědomí!

Nebeský Otče, děkujeme Ti za naši zem,
kterou jsi nám daroval, abychom o ni
s láskou a vděčností pečovali.

Děkujeme Ti také za ty, kteří naší zemi vládnou.

Daruj jim laskavé a moudré srdce,
aby poznávali, co je dobré a co je zlé,
aby ochotně naslouchali Tvému hlasu
ve svém svědomí a řídili se podle něho.

Nás pak naplňuj Svatým Duchem,
abychom svým životem přispívali
ke šťastné budoucnosti naší země.

O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Srdečně vás zveme na zahájení výstavy

RYTÍŘI NEBES
310. československá peruť

RAF

16. října 2021 v 15 hodin
Brno, Štefánikova 22
Muzeum českého, slovenského
a rusínského exilu 20. století
Muzeum RAF Brno

Záštitu převzali a na vernisáži promluví
předseda Senátu Parlamentu ČR Miloš Vystrčil,
hejtman Jihomoravského kraje Jan Grolich,
primátorka statutárního města Brna Markéta Vaňková.

Za Slovenskou republiku převzal záštitu
náčelník Generálního štábu Ozbrojených sil
Slovenské republiky generál Daniel Zmeko.

Pozvání na vernisáž přijali i Michael Kocáb
a armádní generál Petr Pavel.

Hudební doprovod Pavel Fajt a Bubeníci.

Pořádají Jan a Sabina Kratochvilovi
Muzeum českého, slovenského a rusínského exilu 20. století
ÚSTAV K2001, z. ú.
Muzeum RAF Brno

www.royalairforce.cz

Muzeum českého, slovenského a rusínského exilu 20. století a Muzeum RAF Brno
Štefánikova 93/22, Brno 602 00, Česká republika

První výročí obnoveného Mariánského sloupu v Praze

Členové Společnosti pro obnovu Mariánského sloupu v Praze se sešli v hojném počtu a v nově stanoveném termínu v sobotu, dne 14. srpna 2021, na své výroční schůzi. Bylo to v předvečer slavnosti Nanebevzetí Panny Marie a prvního výročí požehnání obnoveného Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Schůze se konala v refektáři kláštera řádu Křižovníků s červenou hvězdou v Platněřské ulici.

Výročního jednání se zúčastnil i čestný předseda Společnosti Mons. Michael Josef Pojezdný, O.Praem, Ing. Jan Wolf z pražského Magistrátu a další významní hosté. Schůzi zahájil a řídil nově zvolený předseda Společnosti Ing. Karel Kloud. Na začátku přítomní uctili minutou ticha památku zemřelého předsedy Václava Dajbycha a dalších členů Společnosti, kteří nás předešli do věčného života. Po zprávách o činnosti a hospodaření Společnosti Výroční schůze zvolila nové členy do rozšířeného Grémia Společnosti. Jsou to: Ing. Marie Svobodová a Ing. architekt Stanislav Běhal.

V další části představil PhDr. Karel Kavička novou knihu *Mariánský sloup v Praze*, vydanou k prvnímu výročí požehnání obnoveného sloupu. Jejími spoluautory jsou i čtyři členové Společnosti - Mons. Michael Josef Pojezdný, O.Praem, akademický sochař Jan Bradna, historik Mgr. Libor Gottfried a Dr. Zdislav Šíma z Astronomického ústavu Akademie věd ČR. Přítomné členy oslovil při této příležitosti i vlastník nakladatelství Flétna Martin Leschinger, které knihu vydalo. Po skončení schůze se její účastníci vydali k obnovenému sloupu na Staroměstské náměstí, kde vykonali pobožnost. Vedl ji ThDr. Jiří Koníček z Olomouce.

Poutníci z Čech i Moravy se modlí u Mariánského sloupu

V sobotu večer se konala v kostele u Matky Boží před Týnem v 18.00 hodin významná kulturní událost, koncert v rámci 63. ročníku Dvořákova festivalu s názvem: PRAGUE VIVALDI ENSEMBLE, věnovaný rovněž 1. výročí obnovení Mariánského sloupu.

Vlastní slavnost prvního výročí požehnání obnoveného sloupu se uskutečnila v neděli, dne 15. srpna 2021 o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie v chrámu Matky Boží před Týnem. Pontifikální mši svatou na poděkování za obnovený Mariánský sloup a za všechny kdo se na jeho obnově podíleli, celebroval generální vikář pražské arcidiecéze, biskup Mons. Zdenek Wasserbauer. Před závěrem mše svaté požehnal také nově vydanou knihu *Mariánský sloup v Praze*, která byla k 1. výročí obnovení sloupu vydána.

Slavnost pokračovala u Mariánského sloupu za velké účasti poutníků z Prahy, Moravy a dalších částí republiky. Ke sloupu vyšli účastníci bohoslužby průvodem. Pobožnost se zpěvem litanie Loretánské, jako pokračování tradičních historických poutí k Mariánskému sloupu vedl biskup Zdenek Wasserbauer. Oba dva dny slavnosti byly doprovázeny krásným letním počasím. V Praze vládla sváteční a radostná nálada.

Jménem Společnosti a Pražského převozníka Zdeňka Bergmanna byli účastníci pouti pozváni na malý raut do krásného prostředí přístaviště Pražské Benátky na kotvíci loď. Tím byla slavnost zakončena.

Karel Kavička

PhDr. Karel Kavička představil nově vydanou knihu *Mariánský sloup v Praze*

DĚTEM Svatá Ludmila

Svatá Ludmila je první česká _____.
 Byla manželkou knížete _____ a její
 vnuk byl _____. Toho Ludmila učila
 _____ a _____ a předávala mu
 křesťanskou _____.
 Byla zavražděna na hradě _____ roku 921.
 Je ochránkyní _____ a patronkou
 _____.

Doplň správná slova do textu! K Ludmile dokresli jejího vnuka.

Piknik České misie 29. září 2021 tentokrát v detailech

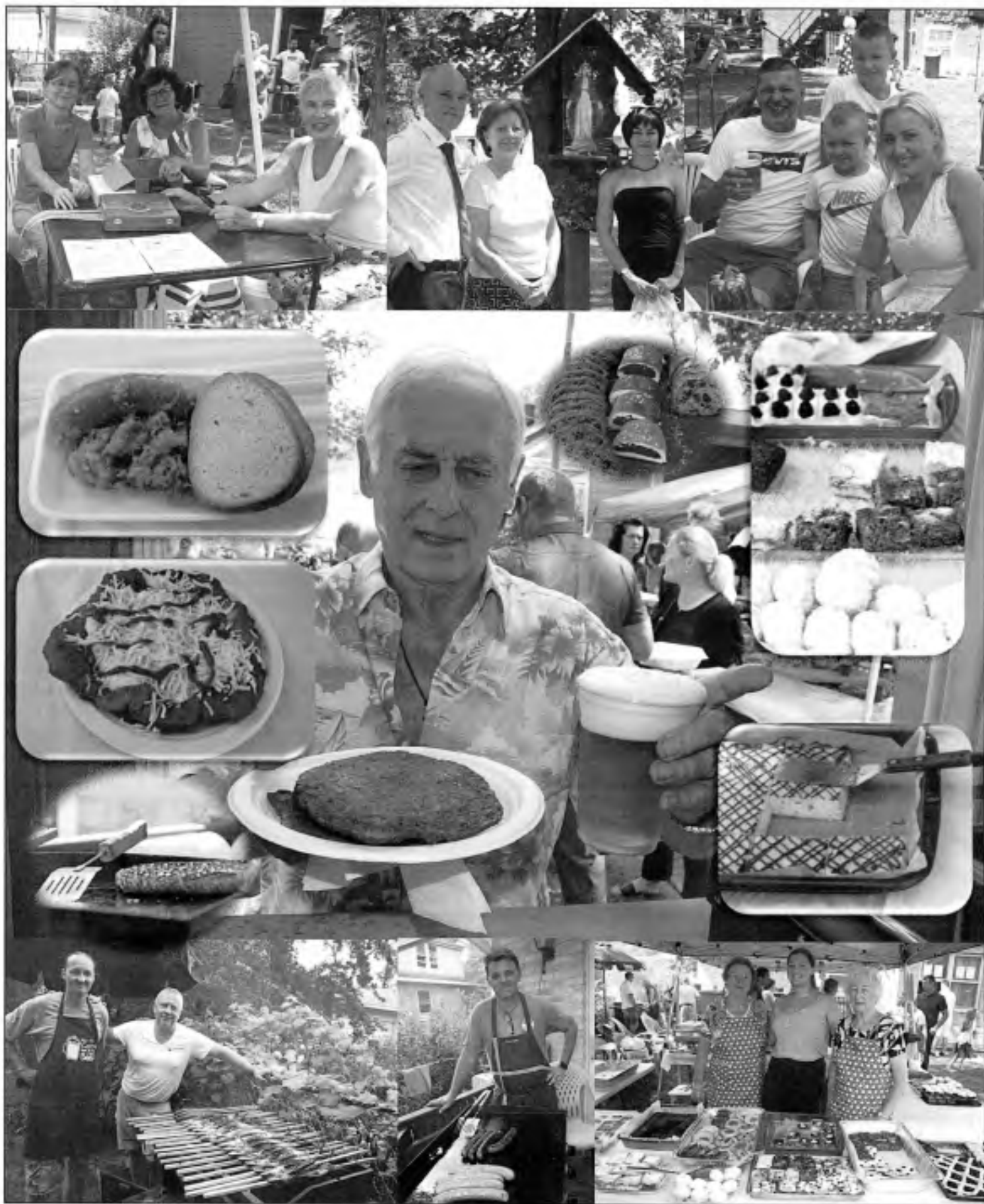

Foto: Roman Hruška a redakce

Jusuf Conakry

Kontroluju vždy před odjezdem do divočiny ještě jednou všechny šrouby upevnění kol, zda jdou povolit. Mohamed, předák našich řidičů a moje pravá ruka, mě svatosvatě ujistil, že je všechny povolil, odšrouboval, závít vazelínou a grafitem namazal a znovu utáhl. No, dva nepovolil, jen namazal matku!

„Patron Frank, nešlo to. Matka být vožvejkáná.“ Usměju se na něj taky. Bít ho nemůžu. Jdu shánět autogen, abych matky odřízl. On se zatím pilně směje na plnou pusku. Dává tím najevo stud a rozpaky. Tuhle reakci Afričanů jsem dříve neznal. Býval jsem také o něco prudší.

„Zmršils to a ještě se mi směješ do očí?“ Bác! A už měl ránu mezi oči. Ti kluci černí začali hned brečet. Necháпали, proč se zlobím a ještě k tomu je tluču. Vždyť se přece už za ten průsvih stydí. Časem jsem se naučil neztratit náladu, když se něco polámalo. Někdy, po pravdě zřídka, jsem se i usmál.

Čeká nás cesta do oblasti Kankánu, přes pohoří Fouta-Djallon a hřbety Guinejské vysočiny, bratru 700 km neznámé silnice. Skončilo období dešťů. Příroda je hezky zelená. Velký vedra začínou až za dva měsíce. Bude to příjemná cesta. Máme dva tahače o třech nápravách, jak říkají místní – „dix pneus“ (deset pneumatik), s návěsy. Na každém je naloženo víc než 25 tun rýže. Při defektu pneumatiky v horách, se zarezlým šroubem na kole, zbývá jen nechat auto i s nákladem na místě a odepsat ho. Náklad, i to, co jde odmontovat, domorodci rozkradou. Ale to na Sahaře také. Je to mezinárodní sport. Jako vždy před odjezdem, je kolem auta shluk lidí. Vnímám jen ty oči, co koukají, kde co ukrást. Lidé tu žijí v bídě. Za křížák na kolo může rodina vyžít celý měsíc. A co třeba za rezervní kolo? Kdyby se ho podařilo ukrást. Rok? Je to pro místní bitka o holý život. Nezlobím se na ně, ale krást se nemá.

Vedle je místní kino, špinavá peluňka. Pokladnu představuje malé okénko se silnou mříží z roxoru (výztuž do betonu). Vstup něco na způsob železného

turniketu pro jednu osobu. To aby se dovnitř nikdo nedostal bez zaplacení. Vřava před kinem je stále silnější. Už asi otevřeli. Doufám, že už za chvíli většina odejde koukat na film.

Všimnu si malého vrásčitého chlapíka, tak metr padesát. Už chvíli postává mezi davem a mnou. Dávám na něj pozor. Už mě to začíná sít. Houknu na něj: „Co tu chceš?“ „Mesje, ty vzít sebou já přes hory!“ To jsi tedy hochu uhoď. Další zloděj na autě. Mám co dělat, abych uhlídal ty naše řidiče, aby nekradli přes míru. Rýže je ceněná potravina, zvláště místními krasavicemi. A tady v Africe jsou večery dlouhé. V půl sedmý už je tma. Ty děvy nejsou drahý, jdou za 2 kg rýže. Ale ti moji kluci řidičský jsou výkonní kozlíci. Jsou při síle a stihnou to za noc na několika místech. Mám je už přečtený, vím, co mohu čekat.

Ne, nikoho nového s sebou nechci. To jsou jen problémy. „To nejde,“ pravím. „Nikoho neberu, je nás dost.“ Přeshlápl z nohy na nohu. Tahal se za pravý ucho, ale pořád se na mě upřeně díval. Nesklopil oči. „Umřela mi máma, za šest dnů má pohřeb, musím se s jejím duchem rozloučit. Nikdo mě nechítí vzít. Nemít peníze na cestu. Budu ti hlídat auta.“

Kouknu se na něj pozorně. Tvář je samá hluboká vráska, nos placatý, rozlehlý. Ale ty jeho oči, to nejsou psi oči ponížené prosby, ani těkavé oči zloděje. Ten chlapík má viditelný strach ze mě, ale asi ještě větší hrůzu z toho, že nestihne pochovat ducha své mámy. Stálo ho to jistě hodně kuráže mě oslovit.

Nejsem měkota. Jsem tvrdý dost, a žádný lidumil. V Africe to jinak nešlo, ale zvlhly mně oči a rázem vyschlo v krku. Není to tak dávno, co v Česku pochovali moji maminku, a beze mě. Když jsem lital z Afriky přes Saharu zpět do Evropy, psal jsem jí vždy dlouhý dopis o tom, co jsem během cesty prožil. Jak věci šly. Byla to pro ni chvilka radosti, že se mi daří, že jsem zdravý. Převážel jsem v té době tahače přes Saharu. Hned na letišti v Bruselu jsem hodil dopis do schránky. V Německu mě čekala pošta, bylo tam i parte z Čech. Maminka byla

už tři měsíce mrtvá. Psal jsem jí tedy dopisy do nebe.

Říkám: „D'accord – dobře, kolik vás je?“ Ukázal tři prsty. „Bien, máš nějakou bagáž?“ Bez bagáže Afričan nikdy necestuje. „Oui, patron.“ „Tak si to hoďte nahoru a ráno v sedm hodin vyrazíme, jo a jak ti říkají?“ „Jusuf!“

Za půl hodiny přinesli svoje rance, Měli ještě dva plechové sudy. To je v pralese velký kapitál. Hodili si to nahoru na náklad a přivázali provazem. Ti dva noví někam zase odběhli. Jusuf zůstal. Sedl si na kabinu, krátký nohy si opřel o stěrač. Začal hlídat auta, jak slíbil. Za sebou měl 2 x 25t rýže. Byl ve službě. V rukách měl asi metrový luk a poměrně malé šipky ze štipaného bambusu. Špičky byly zabalené v listu a převázané trávou, na konci šipky byla malá křídélka z perli. Přejel očima po davu a všichni ti nadřzení zloději ustoupili o deset metrů. Nějak jsem to hned nezaregistroval. Až později mi došlo, jaké jsou ty otrávené šipky zabíjácí. A ten malý muž by jistě neváhal střilet. Místní asi věděli svoje a měli z něj v tuhle chvíli respekt.

Hned první večer na trase, ještě v civilizaci, jsem s ním dal řeč. Říkám: „Co to máš tady za klacíky, Jusufe?“ a chci

Pes zasažený otrávenou šipkou ve skoku dopadl na zem a ani se nehnu

vzít šipku do ruky. „No, patron Frank, jedovatý moc.“ „Hm, nepřeháníš?“ „Ráno Jusuf ukázat.“ Během cesty kolem aut běžali středně velký polodivoký psi a doráželi na kola. Nebyli jsme ještě daleko za Konakry. Nejeli jsme ani moc rychle. Tak třicítkou. Silnice už byla dost rozbitá a byli jsme nakonec přeložený. Nebylo kam spěchat. Jusuf na mě zavolal: „Patron Frank, dívat se!“ A toho jednoho psa trefil. Ve skoku. Ten pes byl placatý už ve vzduchu. Dopadl na zem jako mokrá hadra a ani se nehnul. Totálně mrtvý. Okamžitě. Ted' mi teprve došlo, proč ten rychlý ústup davu u kina v Konakry.

Začal jsem věřit, že jsem asi udělal moc dobře, když ti malí chlapíci jsou tady se mnou. S nimi si budu určitě rozumět. První cesta přes hory byl vždy zážitek. Do zatáček se najíždělo na několikrát. Někdy byla i jedna montáž nad propastí. Auta jsme si řídili sami. Jedno po druhém. Místní řidiči odmítali řídit, měli strach o život. Nahoře na kabině tahače seděl nehybně Jusuf. „Kde patron Frank, tam Jusuf.“

Další dva pygmejové zůstávali vzadu u druhého auta a hlídali. Nikdy se nic neztratilo. Z kopce dolů se jelo krokem. V roklích po straně bylo vidět vraky aut, které tam spadly. Nic pro povzbuzení. Do kopce to šlo rychleji, ale chladiče jsme v tom vedru museli ošťikovat vodou, aby se motory neuvařily. Toto řešení jsem používal i na Sahare. Na kabině byl k tomuto účelu připevněný dvěstělitrový barel s vodou a na korbě byly ještě další tři jako zásoba. Druhý řidič měl na starosti vodu stále doplňovat. Bylo to jedno z našich opatření, které místní neznali. Barely i ošťikovače jsme zprvu instalovali až pod horami, aby to nikdo neokoukal. Ale řidiči to stejně brzo vyjevili ve slabé chvílce místním kráskám, aby se ukázali, jakými převratnými znalostmi to disponují. Ty to předaly za odměnu opět dál.

Vlastně ty cesty do Kankánu začaly z nouze. Kdosi si objednal dva tahače s návěsy, dal nám malou zálohu. Když připlula loď do Konakry, neměl další peníze. Auta nechtěl nikdo jiný koupit. Jsou to tvrdí obchodníci. Věděli, že nás tlačí čas, že budeme muset slevit. Objevil se jeden venkovský obchodník, že by

si nás jako najal na dopravu cukru do Kankánu. Nikdo mu tam nechce jet. On že prý na koupí aut nemá. Bylo to v únoru, bylo už hodně vedro, „chaleur“ už začínal. Když nám řekl, kolik je ochoten dát za dopravu, musel cenu ještě zopakovat. To bylo víc, než kolik jsme chtěli za auta.

Věděli jsme, že pojedeme přes hory, ale neznali jsme, jaká je cesta. Měl jsem zkušenost ze Sahary, jak zchladit motory ve velkém vedru. Nakonec jsme hory přejeli. Výhoda byla, že tam je všude dost vody po celý rok. Však se také této oblasti přezdívá „Le château d'eau de l'Afrique de l'Ouest“ – Vodárna západní Afriky. Pramení tam veletoč Niger, jeho přítok Tonkisso a další řeky.

V Kankánu jsme nejprve dostali peníze za dopravu a pak jsme tam dokonce prodali i ty dva tahače. Místní obchodníci v tom viděli veliký business. My jsme si na cestu zpět do Konakry najali buš-taxi. Ty tahače jim spadly do propasti hned při první cestě. Jeli moc rychle z kopce. Ale neztratili podnikatelského ducha a objednali si u nás hned v Konakry další. Aut porozbíjeli dost, ale občas někteří i projeli, nějak se jim to začalo vyplácet. Tak vlastně začal náš obchod s nákladními auty v Guinei.

Ještě k mému jménu Frank. Křtěný jsem normální František, ale v Africe se jim to těžko vyslovovalo. Začali mi už v Togu říkat Frank a podle mého německého pasu Frank d'Allemagne; Frank z Německa (z francouzského: allemande = Němec). A nějak se to přeneslo i do Evropy. Já už na to jméno i slyším.

Ted' jsme tedy vezli rýži a zpět povězeme vzácné dřevo; auta tentokrát prodáme až po návratu do Konakry. Jedeme tropickým pralesem, silnice je úzká. Je to jako cesta zeleným tunelem. Nevíte, co je dva metry od vás za tou zelenou stěnou. Je slyšet jen skřeky a zvuky pralesa. Někdy přeběhne zvíře přes cestu. Sem tam vidíte ptáka.

Jednou jsem potřeboval nutně na stranu. Jedu trochu napřed v prvním tahači. Za chvíli tu bude druhý, nechci, aby mě nachtali s kalhotami dole. Vybral jsem si zelený křoví mimo silnici a skočil. Nebyl to vůbec šťastný nápad. V mžiku jsem byl po kolena ve vlhkém fujtajbl-

Jusuf Conakry byl příslušníkem kmene pygmejů

vým chroští a pod listím samá žoužel, hemžilo se to tam kousavými potvarami. Vyjel jsem jak ještěr zpět na silnici. Nohy jsem měl v jednom ohni. Pupence jako knoflíky. Pálilo to ještě několik hodin. I ten průjem mě při tom přešel.

Jusuf náhle bouchá do střechy, chce zastavit. Tady je u sebe, doma. Jak to poznal, nevím. Pro mě to je všechno stejně zelený. Složili si sudy a rance, dávám mu dva pytle rýže, aby měl něco na pohřební hostinu. Jede přece jen domů z hlavního města, kde měl udělat štěstí. Tak ať se může u příbuzných v pralese trochu předvést. Za těch pár dnů jsem si na něj zvykl. Hlídal dobře. Bude tu chybět. Proto mu ještě říkám, že asi za dva týdny pojedeme kolem, když bude chtít, vezmeme ho zpět do Konakry. Podávám mu ruku a jedeme dál.

V Kankánu jsme zapili dobrý obchod, aby se bůh obchodu nerozhněval. Trochu potancovali a po nutném smlouvání naložili dřevo. Ted' už zase jedeme zpět. Na pygmeje jsem pozapomněl. Dřímám vedle šoféra. V hlavě mi buší tisíce permoniků malými stříbrnými kladivky. Odpočívám, budu řídit až zase v horách. Auto zastavuje. Na silnici plno malých lidí. K autu přijde vysmátý Jusuf:

„Patron Frank, Jusuf zase pracovat.“ Nalodila se jich zprvu celá tlupa. Někteří cestou vystoupili. Jiní se přidali. Afričani rádi cestují a mají plno ranců. Nechal jsem organizaci transportu na Jusufovi. Jsem rád, že tu je. Ptám se na pohřeb matky. Vše je prý v pořádku. Duchové dostali rýži a dál už jsem se nepochopil. Při cestě zpátky jsme se sblížili trochu víc. Večer bratřenci vždy něco ulovili. Většinou to bylo chlupatý a

U jídla mi Jusuf vyprávěl o zvířatech i zvycích jeho lesního lidu.

mělo to čtyři nohy. Sem tam nějaký druh lesní krysy. Někdy to chlupatý nebylo. A někdy to ani ty nohy nemělo. Jusuf to mrtvý zvíře pekl pro mě na ohničku vždy sám. Sebe nechal žít od svých bratranců. Vždycky mi přinesl nejlepší kousek: „Patron Frank, viand – maso.“ Nikomu jinému ve výpravě nikdy nedal ani krysí ocas. Našel asi svého šéfa.

U jídla mi lámovou francouzštinou vyprávěl o zvířatech i zvycích jeho lesního lidu. Python skalní loví nejčastěji v noci, ale není to pravidlem. I za dne může být velmi agresivní. Po neúspěšném útoku, většinou z vyvýšeného místa, je schopný pronásledovat kořist, kterou nezachytil a zaútočit znova. Bez potravy vydrží i celý rok. Pygmejové, kteří jsou malí, se jich bojí kvůli jejich velkým rozměrům a protože jim kradou i děti. Jedná se ve skutečnosti o krajtu písmenkovanou (*Python sebae*), která patří k největším hadům světa a je největším hadem Afriky. Samice, podle vyprávění domorodců, dorůstají délky až 8 m. Váží přes 100 kg a mají hodně masa. Žijí v křovinatých savanách, kde hledají úkryt v termištích. Často i ve skalních rozsedlinách. To je důvod, proč jim pygmejové říkají python skalní. Velcí jedinci jsou schopni zabít opice, divoká prasata, telata skotu, různé druhy antilop. Troufnou si dokonce zaútočit i na dospělého člověka. Jde většinou o situaci, kdy se krajta cítí napadena. Toho obranného chování využívají domorodci pro tradiční lov. Vystopují úkryt, kde se krajta ukrývá. Většinou je to nějaký otvor v

termišti nebo jeskyně ve skále. Jusuf prý ulovil pythona i u řeky.

Lovec si obalí nohu starými hadry. Partneri ho spustí do otvoru na liáně podvláknuté pod rameno. Lovec nahmatá holými chodidly hada a začne jej dráždit. Had se zakousne do nohy a začne i polykat. Lovec musí chvíli počkat, až had spolknou nohu dostatečně vysoko, aby nemohl vyklouznout zpět. Tomu zabrání ostré zuby v tlamě pythona, obrácené dovnitř, které se zachytí za látku obalenou na noze. Partneri povytáhnou lovce ven a hada usmrtí. Čelisti jednoduše z boku rozříznou a nohu od hada osvobodí.

Jusuf mi vyprávěl, že jejich ženy se bojí spát s nohama u sebe. Pygmejské ženy jsou malé, python by je mohl lehce sežrat. Bylo by možné spát v botách, ale domorodci jsou chudí, ženy chodí bosé. Proto spí domorodné ženy s nohama od sebe. Python se přiblíží a začne polykat kořist od nohy. Žena se nebrání. Sní, že bude pěkná snídaně a spokojeně spí dál. Ráno najde pythona zcela nahoře. Python jazykem usilovně pátrá po okolí, protože se cítí v pasti. Ráno žena zavolá šamana, který už normálně pythona odrízne a je snídaně pro celou vesnici. Žena takto vyvolená se stává „Hadí ženou“. Jaké jí z toho plynou výhody, jsem nepochopil.

Ženy frigidní spí s nohama křížem (u sebe). Python začne polykat a žena nemůže utéct. Ráno se probudí a je spolknuta. Přirozeným způsobem jsou takto ženy nedávajky likvidovány. Mnohdy se manžel, postižený takovouto ženou, obrátí na šamana, který za mohutného bubnování přináší rituální krvavou oběť nějakého zvířete hadímu bohu, aby vyslal pythona polykače do chýše trápeného muže.

Po zdařilém spolknutí slaví celá ves. Děti jsou v Africe požehnáním, s frigidkami není soucit, i když prý v práci na poli se jim nikdo nevyrovná. Hrozí tu

ale jiné nebezpečí, a to populační exploze. Žena spí, nohy od sebe. Nemá zavřeno. Čeká hada. Mladý muž se za noci vplíží do chýše. Začne hladit nohu u chodidla, jemně stiskne a postupuje výše. Žena sní o snídani, muž lechtá a postupuje. Žena jen spokojeně spí. Ráno se probudí a žádná snídaně – byl to pro ni hezký sen. Za čas se narodí dítě. A protože žena snila o hadovi, když počala, z dítěte se stane uctíváč hadů – „Hadí muž“. Ten nesmí hady lovit ani jíst. Tím vlastně mizí přirozený predátor a pythoni skalní se v oblasti množí.

Na každoročním hadím slezu (něco jako konference) si pythoni sdělí, kde je dostatek žrádla (frigidních žen) a kde už byly přineseny krvavé oběti. Dědeček Jusufa, vesnický šaman, prý takový slez tisíců pythonů skalních viděl. Celý region je pak systematicky čištěn, frigidní ženy ubývají. Ty zbývající ženy čekají na hada, ergo na dobrou snídani. Populace tak nezadržitelně roste. Podle vyprávění místních prý jistá světová zdravotnická organizace navrhla vyhubit krajty písmenkované, aby opět rostl počet frigidních žen a porodnost se snížila. To prý zase narazilo na odpor organizací pro ochranu zvířat. Takže populace asi roste.

Chodí lovit také divoká prasata. „Košon ru“, jak říkal. Zřejmě se jedná o štetkouny. Žijí ve velkých tlupách a jsou velice útoční. S jeho bratrem je jednou štetkouni zahnali na strom, usadili se v kruzích kolem kmene a cvakali zuby. Bylo jich tam prý více než sto. Lovci po nich stříleli ty svoje otrávené šípky. Prasata se tak rozzuřila, že začala ty mrtvé požírat. Lovcům nakonec došlo střelivo. Nahoru do koruny se šířil v tom vedru nesnesitelný zápach krve a vnitřností. Po delší době se prasata vzdálila. Jusuf slezl dolů, aby sebral vystřelené šípky. Měli s sebou jed, mohli je obnovit. Jeho bratr, který zůstal na stromě, začal křičet. Prasata se vracela. Jusuf se trochu opozdil. Ukazoval mi jizvu na noze, jak ho jeden kanec napadl. Prý si šípky znovu natřeli jedem a toho kance zastřelil. Byl to vůdce tlupy, protože ostatní postupně odešli. Jusuf zůstal na stromě přes celou noc. Noha mu krvácela. Měl strach. Prasata jsou zrádná a vychytralá. Ráno je našli lidi z jejich

vesnice. Takové případy se stávají častěji. Prasata přijdou k vesnici, zaútočí na kozu a při tom napadnou i člověka, když tu kozu brání. Je pravdou, že pygmejové jsou vzrůstem malí. Prasata se jich nebojí.

Po příjezdu zpět do města jsme dali pygmejům k dispozici kousek půdy, bylo to takové malé údolíčko. Neměli jinak kde bydlet. Nikdo je nechce. Zaměstnali jsme Jusufa jako hlídače. Ti ostatní byla zřejmě jeho rodina. Kupovali jsme jim rýži i ostatní věci k životu ve velkoobchodě. Peníze ani moc nedostávali. Stejně by jim je ukradli. Pygmeje ostatní domorodci nepovažují ani za lidi. A když tak za lidi té nejspodnější kategorie. I v té africké bídě je ti velcí okrádali a trápili. A pak že není rasismus.

Měli jsme nad Konakry mírně zvlněný pozemek, asi tři hektary. V jednom rohu stál náš bungalov, taková velká chata. Každý měl svoji ložnici, velkou halu s verandou, kuchyni s lednicí a příslušenství. Měli jsme pozemek oplocený, byla to naše základna. Mohli jsme tu přespát a bylo kde zaparkovat auta. Když jsme byli v Evropě, hlídali nám to dosud místní lidé z města. Vždy se něco ztratilo a nezanechali po sobě ani čisto. Za každým keřem hovno jako cep. Zprvu jsem pochyboval, že to nemůže být od lidí. Tak veliké kusy tam ležely. Měl jsem dojem, že hlídači si pozvali všechny svoje příbuzné, aby metli trus na náš pozemek.

Pygmejové si v tom údolíčku postavili několik chatek se slaměnou střechou. Ani vidět na ně nebylo. Byla to vlastně jejich vesnička za naším plotem. Tam si v klidu vegetovali, pod naší ochranou, beze strachu z násilí. My jsme měli na oplátku jistotu, že se nám nic neztratí. Někdy jich tam bylo dvacet, někdy jen tři. Nikdy jsem tam nešel sám od sebe. Jen když mě sami pozvali. Byli vždy velmi uctiví, každé ráno mě přišli pozdravit. Zatleskali před bungalovem, čekali trpělivě, až vyjdu. Někdy jsme večer popili a poseděli, chtěl jsem si přispát, ale nebylo úniku. Podali mi jeden po druhém beze slova ruku. Nejdřív muži, potom ženy i děti. Já je při tom obřadu vždy oslovoval, „Monsieur, Madam.“ Snad to právě chtěli slyšet. Potom potichu odešli. Od těch

dob bylo i po návratu z Evropy na našem pozemku čisto a neztratila se nikdy žádná věc.

Pomohli jsme jim nejdřív vykopat hlubokou latrínu. Takový trativod. Voda odskákně, trus se rozloží. Když je díra dostatečně hluboká, tak 5 m, nikdy se nenaplní, ani nepáchne. Nahoře je betonová deska s 12 cm dírou. Něco jako turecký záchod. Bylo třeba trochu cviku, aby se tam člověk oběma otvory trefil a nepočural si paty. My jsme měli u bungalovu, převážně pro hosty, podobnou toaletu. Toaletní papír se nepoužíval. Stála tam konvička s vodou. Nikdy jsem se nezbavil pocitu, hlavně v noci, že z té díry vyleze zubatá tlama a to moje nádobíčko mi ukousne. Pak bych asi mluvil fistulí. Zřídil jsem si proto pro sebe, v bungalovu, normální splachovací záchod.

Nováčkům v Africe jsme jen tak mezi řečí vyprávěli o ještěru, je to masožravý gekon, co se rád zdržuje právě v latrině. Loví tam šváby a jinou žoužel. Místní mu říkají vejcohryz. „Než si čapneš, je třeba jen silně zadupat a on sichr uteče.“ Za velkého haló bylo večer slyšet dunění na latrině, jak nováčci zahánějí dupáním ještěra vejcohryze. Na ženy to neplatilo.

Zavedli jsme po čase těm našim pygmejům i vodovod. To bylo radosti na starém bělidle. Hlavně se ulevilo těm jejich malinkým ženským. Už nemusely vláčet vodu na hlavě do kopce.

Po čase mi dali pygmejové dárek. Nůž proti serpantům – hadům. Byl natřen tím smrtelným šipovým jedem. Ještě ho mám doma. Jed už dávno vyprchal. Když ho ale někdo má v ruce venku z pochvy a řeknu mu, co to vlastně drží, slabší povahy nůž odhodí.

Asi ti malí lidé nechtěli, abych jim umřel. Jestli u nich měl ten jejich pygmejskej pán bůh někdy podobu, tak jsem to byl asi já. Jak dlouho žili pygmejové na pozemku v Konakry, jsem dlouho nevěděl. Ani jsem po tom nikdy nepátral. Tak šel život v Africe. Nikde jsem se dlouho nezdržel. Jak šel čas, jezdilo se do různých zemí s různými partnery. A jednou jsem už do Konakry nepřišel. V Čechách přišla sametová revoluce. I v Německu šel můj život jiným směrem. Začal jsem podnikat v Evropě, ale to už je jiný příběh.

To mrtvé zvíře z pralesa pekli pro mě na ohničku vždycky sám Jusuf

V roce 2007 zastavilo u našeho domu v Praze auto. Vystoupilo z něj několik Afričanů. Znal jsem jednoho z nich. Pracoval na velvyslanectví Konga. Vede mi prý hosta, budu překvapen. Spolu pracovali jsme tenkrát hodně s Konžským velvyslanectvím v Praze. Byl jsem požádán přáteli o pomoc při realizaci jejich projektu v Kongu, v oboru energetiky. Diplomata – Prof. Gabriel Salumuwa Balanga, původem z kmene pygmejů, byl nominován jako první rada velvyslanectví do Prahy. Starší z kmene Balanga se rozpomněli, že jejich strýc Jusuf mluvil o jakémsi Frankovi d'Allemagne, který prý vyprávěl, že je Čech a jeho kmen žije také někde u Prahy. Prý mají i vlastní jazyk. Vozil auta z Německa. V Konakry ho prý znal každý. Určitě ho tam v Evropě znají také, ať se poptá. Může mu hodně pomoci.

Prof. Salumu se ještě na letišti v Ruzyni zeptal šoféra velvyslanectví na Franka d'Allemagne, zdali ho neznají. Mluví prý francouzsky a zná Afriku. Za hodinu už seděl u mě na zahradě. Ukázal mně pověřovací listiny a vyřídil pozdravy od rodiny strýce Jusufa. Ještě ode mne poslal e-mail do Afriky, že Franka skutečně ihned našel. Měli pravdu, v Evropě ho všichni znají. A pak že náhody neexistují.

Frank Nekovář

Z knihy: Afrika země Woodoo

Český právník Vám radí (6)

23. Přišel mi dopis, že se v důsledku digitalizace katastru nemovitostí posouvá hranice mého pozemku. Je to běžné? Jak se proti tomu mohu případně bránit?

Katastr informuje vlastníky nemovitostí o probíhajících řízeních, která se týkají jejich nemovitostí. Ze zákona musí katastr vyznačit při nakládání s nemovitostí tzv. plombu, která musí být vyznačena po dobu 20 dnů od odeslání informace o vyznačení plomby. Během této doby informuje katastr vlastníky o probíhajícím řízení. Účelem zaslání informace o probíhajícím řízení je zamezení nakládání s nemovitostí bez vědomí vlastníka.

Pokud tedy obdržíte dopis z katastr, aniž byste s nemovitostí nakládali, okamžitě se obraťte na katastr, který Vám sdělí podrobnosti o probíhajícím řízení. Jelikož katastr zaplombuje nemovitost jen na cca 20 dní, je vhodné reagovat velmi rychle, neboť právní řád české republiky zná několik způsobů, jak zamezit převodu vlastnického práva během výše uvedené 20-ti denní lhůty.

Pokud by skutečně nakládal s nemovitostí někdo bez Vašeho vědomí, je vždy vhodné obrátit se na českého advokáta, který se specializuje na problematiku nemovitostí a který Vám dokáže poradit nejvhodnější postup v dané věci.

24. Chci darovat nemovitost, kterou mám v České republice, svým vnoučatům, občanům USA. Mohu tak učinit? Jak mám postupovat? Jaké jsou daňové povinnosti takového převodu?

Ano, můžete. Zákon nestanoví žádná omezení vázaná na občanství a majetek v České republice tak můžou nabýt klidně i Vaše vnoučata, která české občanství nemají. Nejjednodušší způsob, jak darovat Vaši nemovitost, je sepsání darovací smlouvy. Je vhodné obrátit se na odborníka na dané právo v Česku. S ohledem na blízký příbuzenský vztah nebudou Vaše vnoučata podléhat v České republice dani z příjmu, neboť je díky příbuzenskému vztahu od daně osvobozena. Povinnost deklarovat tento majetek v zemi kde, jsou občany i je však nemine. S tím jim určitě jejich daňový poradce bude nápomocen. Povinni budou v České republice se zaregistrovat k dani z nemovitostí. Pokud z těchto nemovitostí obdrží příjmy, budou je muset danit v České republice.

25. Zemřel nám tatínek, v rodině víme, že měl nemovitosti i v České republice. Jako dědicové přicházejí v úvahu všechny jeho tři děti. Jeden z bratrů ale s námi není v kontaktu. Je možné dědictví projednat i bez jeho účasti? Jak máme postupovat?

V českém právním řádu je možné dědit ze zákona a ze závěti. Nezanechal-li Váš otec závět, dědíte automaticky jako jeho děti ze zákona. K prokázání příbuzenského vztahu Vám stačí rodný list, dále pak další dokumenty jako úmrtní list zůstavitele či další dědické dokumenty.

Pokud tatínek zemřel v zahraničí, nemá se soud o úmrtí, jak dozvědět. Proto bude vhodné připravit tzv. návrh na projednání dědictví. S návrhem Vám pomůže advokát. Je vhodné obrátit se na advokáta, o kterém víte, že se zabývá dědickými řízeními se zahraničním prvkem. Takový advokát přesně ví, jaké dokumenty je třeba předložit, aby mohlo být o dědictví rozhodnuto co nejdříve. V návrhu může být uvedeno, aby dědictví bylo ve Váš prospěch, nicméně Váš bratr je stejně jako Vy zákonným dědicem, a tak se ho notář bude pravděpodobně pokoušet dohledat.

S ohledem na všechny skutečnosti, které dědické řízení obnáší, je vhodné mít právního zástupce, protože notář projednává dědictví za účasti dědiců, resp. jejich právních zástupců. Doručování do ciziny, případně překlady listin mohou celé projednání velice pozdržet, a tak je důležité mít na místě osobu, která neprodleně bude reagovat na výzvy notáře.

Pokud jde o bratra, se kterým nejste v kontaktu, tuto informaci sdělíte příslušnému notáři a on sám zvolí postup v celé věci. Je velmi pravděpodobné, že pokud se mu nepodaří zkontaktovat Vašeho druhého bratra, budete přicházet v dědictví v úvahu jako dědici pouze Vy dva sourozenci.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

Fetal Cell Lines in Covid “Vaccines”

It seems as though one can not get through the day without hearing of the Covid-19 “vaccine”. Many years ago, I was horrified to learn of HEK 293. I became aware of the use of aborted babies’ cell lines in several industries including the food industry! This led me to boycott any and all companies that participate in such a practice as well as the need to research in order to become an informed consumer. I will not knowingly do anything that violates my belief system and my respect for human life.

According to LifesiteNews, the Ad26.COV2.S vaccine, produced by Janssen Pharmaceuticals, which is part of J&J, uses the fetal cell line PER.C6 in its design, development, and testing. The PER.C6 fetal cell line owned by Janssen was developed from retinal tissue which was taken from an 18-week-old baby boy who was aborted in the Netherlands in 1985, which in 1995 was converted into a fetal cell line. As for experimental COVID injections, Johnson & Johnson and AstraZeneca both use aborted fetal cell lines on which to grow the virus for their vaccines. Pfizer and Moderna, for

their COVID-19 injections, used the aborted fetal cell line HEK293 for the research and development of their vaccines.

One of the most important aspects of research is to know your sources. Just because something is in print, doesn’t make it true. Big money and therefore “power” (true power lies only in God) have great influence. I encourage people to research HEK 293 and PER. C6 and to examine their conscience and pray. It is to my understanding that similar practices have been used for decades in other vaccines, thus the never ending horror that ensues with the legalization of the taking of innocent lives. The Holy Spirit will give answers if sought. Research is key. Beware of many articles that use slightly different words to mislead and steer the reader to influence them to a certain direction instead of the truth. Fetal cells lines and fetal tissue are indeed different but are the result of the same taking of an innocent life. As human beings, we answer to God and God only. May God Bless you all and guide you.

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

55. Q: How does the Church's calendar differ from the secular calendars?

A: The first day of the Church's year is the first Sunday of Advent, not January 1. The Church's calendar revolves around the life, death, and Resurrection of Jesus. Throughout the course of the Church's year the whole mystery of Jesus Christ is unfolded.

In the Bible: Luke 2:1-20; 1 Corinthians 15:3-4

In the Catechism: CCC 1163.1171.1194

Going Deeper

Over the course of the year, through the readings at Mass, the feast days, and holy days, we experience the story of Jesus. The Church's calendar does this to remind us that Jesus' story is not just about what happened over two thousand years ago. It is about our friendship with him today. The mystery of his life, teachings, and saving grace is unfolding in your life and the life of the Church today.

56. Q: Did Jesus give special authority to one of the apostles?

A: Yes, to Peter when Jesus said to him, "I will give you the keys of the kingdom of heaven, and whatever you bind on earth shall be bound in heaven, and whatever you loose on earth shall be loosed in heaven."

In the Bible: Mark 3:16, 9:2; Luke 24:34

In the Catechism: CCC 552, 881

57. Q: Who speaks with the authority that Jesus gave to St. Peter?

A: The pope, who is St. Peter's successor, the bishop of Rome, and the vicar of Christ on earth.

In the Bible: Matthew 16:18; John 21:15-17

In the Catechism: CCC, 891

58. Q: What is the name of the present pope?

A: Pope Francis.

In the Bible: Matthew 16:18; John 21:15-17

In the Catechism: CCC 936

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

55. Otázka: Jak se liší církevní kalendář od svět-Ských kalendářů?

Odpověď: První den církevního roku je první adventní neděle, nikoli 1. ledna. Církevní kalendář sleduje Ježíšův život, smrt a vzkříšení. V průběhu církevního roku se odvíjí celé tajemství Ježíše Krista.

V Bibli: Lukáš 2: 1–20; 1. Korint'anům 15: 3-4

V katechismu: KKC 1163.1171.1194

Hlouběji:

V průběhu roku prožíváme prostřednictvím čtení při mši svaté o slavnostech a svátcích život Ježíše. Církevní kalendář nám připomíná, že v Ježíšově příběhu nejde jen o to, co se stalo před více než dvěma tisíci lety. Jde o naše současné spojení s ním. Tajemství jeho života, učení a spásné milosti se promítá do našeho života i v života dnešní Církve.

56. Otázka: Dal Ježíš zvláštní moc jednomu z apoštolů?

Odpověď: Ano, Petrovi, když mu Ježíš řekl: „Tobě dám klíče od nebeského království, a cokoli, co svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.“

V Bibli: Marek 3:16, 9: 2; Lukáš 24:34

V katechismu: KKC 552, 881

57. Otázka: Kdo má moc, kterou Ježíš dal svatému Petrovi?

Odpověď: Papež, který je nástupcem sv. Petra, římským biskupem a Kristovým náměstkem na zemi.

V Bibli: Matouš 16:18; Jan 21: 15–17

V katechismu: KKC, 891

58. Otázka: Jak se jmenuje současný papež?

Odpověď: Papež František.

V Bibli: Matouš 16:18; Jan 21: 15–17

V katechismu: KKC 936

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018

Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misi v Brookfieldu, IL.

Tetín, obec, ve které byla před 1100 roky zavražděna sv. Ludmila

Obec Tetín leží ve Středočeském kraji v historické zemi Čechy. Na mapě ji najdete cca 2 km východně od okresního města Berouna. Městem Berounem protéká řeka Berounka, nedaleký Tetín byl postaven nad jejím hlubokým údolím. V tomto roce 2021 žije v obci Tetín 871 obyvatel. Obec je dnes známá jako svatoludmilské poutní místo. Hlavní poutě ke sv. Ludmile se v Tetíně konají první neděli po 16. září v kostele zasvěceném sv. Ludmile.

Tetín patří k nejstarším obcím v Čechách. Místo bylo osídleno už v době paleolitu, tedy ve starší době kamenné. Počátky Tetína jsou v lidových pověstech spojovány s Krokovou dcerou Tetou. Český stařešina Krok měl, podle dnes už neověřitelných pověstí, tři dcery: Kazi, Tetu a Libuši. Až do roku 2006 byl raný středověk v obci Tetín archeologicky situován do první poloviny 10. století. Předpokládalo se, že někdy po roce 900 zde stálo dřevěné hradiště. To že se pak stalo vdovským sídlem kněžny sv. Ludmily.

Výsledky záchranného archeologického výzkumu, který se v Tetíně uskutečnil roku 2006, dovoluují uvažovat o možnosti, že výše zmíněné dřevěné hradiště je přibližně o 30 až 40 let starší, než se až dosud předpokládalo. V průběhu zmíněného roku 2006 byly na území někdejšího raně-středověkého hradiště odkryto asi 30 hrobů. Mladší hroby, pocházející přibližně z první poloviny 10. století, měly jen velmi střidnou výbavu. Výjimkou byly 3 o něco málo starší ženské hroby.

První ze tří hrobů, patřící malé dívence, obsahoval 5 jednoduchých bronzových a 1 pozlacenou bubínkovou náušnici, 2 bronzové nezdobené gombíky, náhrdelník vytvořený ze skleněných perel a nůž. Druhý hrob obsahoval 4 bronzové náušnice, náhrdelník vytvořený ze skleněných korálků, malé vědérko na vodu a nůž. Třetí hrob obsahoval 2 stříbrné náušnice, náhrdelník vytvořený ze skleněných perel a nůž.

Vzhledem k těmto třem nezvykle bohatým nálezům slovanských ženských šperků, zejména bubínkových náušnic s mnohonásobnou kličkou, řadí dnes archeologové toto pohřebiště do 2. poloviny 9. století. Také provedení šperků připomíná výbavu hrobů objevených na území někdejší Velké Moravy. Součástí říše Velká Morava byla i země Čechy, a to až do smrti velkomoravského krále Svatopluka I. roku 894. Malá dívka a dvě dospělé ženy s bohatou pohřeb-

ní výbavou v jejich hrobech mohly v průběhu svého života patřit do družiny kněžny sv. Ludmily. Kněžna sv. Ludmila ovdověla buď roku 888 nebo až roku 890. Potom se přestěhovala na Tetín.

V noci ze dne 15. 9. na 16. 9. roku 921 byla kněžna sv. Ludmila zavražděna. Její tělo bylo, dle legendy, pohřbeno na starém tetínském hřbitově. V roce 925 byl českým panujícím knížetem Ludmilin vnuk Václav Svätý. Tehdy byly ostatky sv. Ludmily přeneseny do Prahy a uloženy v bazilice sv. Jiří na Pražském hradě. Slavnostní přenesení ostatků lidem uctívaného člověka za účasti místního biskupa mělo tehdy stejný význam a stejnou platnost, jakou má dnešní povýšení člověka mezi svíce Svatým Otcem (papežem) v Římě.

V průběhu 11. a 12. století byl dřevěný hrádek v Tetíně sídlem Tetínské župy, která spravovala celé Podbrdsko. Tetín je zmiňován v zakládací listině vyšehradské kapituly v Praze, která byla založena kolem roku 1070 knížetem Vratislavem II. Ten jako kníže Vratislav II. panoval v letech 1061–1085. V letech 1086–1092 to byl už „Vratislav I., český král toho jména první.“ Přibližně o 2 století později byl dřevěný hrádek v Tetíně přebudován na kamenný hrad.

S dostavbou kamenného hradu souvisí postavení 2 zděných kostelů v Tetíně, totiž kostela zasvěceného sv. Kateřině Alexandrijské a kostela sv. Michaela Archanděla. Kostel sv. Kateřiny Alexandrijské byl postaven v románském slohu kolem roku 1200. Přitom není vyloučeno, že na tomtéž místě, už za života sv. Ludmily, stál mnohem starší dřevěný kostel.

O půl století mladší románský kostel sv. Michaela Archanděla pochází z doby kolem roku 1255. Po několika zevrubných představách je dnes zasvěcen sv. Janu Nepomuckému. Původní stavba kostela sv. Michaela Archanděla měla stát na místě obydlí, ve kterém byla sv. Ludmila zavražděna.

V roce 1288 měl v Tetíně svoje sídlo královský lovec. Tehdy tam už stál kamenný hrad. Ke konci 13. století byl hrad v Tetíně přestavěn na sídlo přemyslovských levoboků. V roce 1321 byl hrad v držení Štěpána z Tetína, který ho prodal českému králi a římskému císaři Karlu IV. Ten celé tetínské panství připojil ke Karlštejnu.

Roku 1422 byl tetínský hrad husity zničen a nebyl už nikdy obnoven. V 16. století

v obci Tetíně působil a psal svoji „Kroniku českou“ římskokatolický kněz a správce místní farnosti při kostele sv. Michaela Archanděla páter Václav Hájek z Libočan (* koncem 15. století v Libočanech u Žatce, + 18. 3. 1553 v Praze).

Kostel zasvěcený sv. Kateřině byl výnosem rakouského císaře Josefa II. z roku 1781 změněn na sýpku. Toto bezpráví bylo napraveno v polovině 19. století. Zaslouhou a přičiněním občanky města Prahy pani Kateřiny Weidnerové byl někdejší kostel sv. Kateřiny v Tetíně opraven, vyzdoben a v květnu roku 1858 znovu vysvěcen pražským arcibiskupem kardinálem Schwarzenbergem.

Poutní kostel sv. Ludmily v Tetíně je nejmladší stavbou ze 3 místních kostelů. Kostel byl postaven a vyzdoben v osmdesátých letech 17. století v barokním slohu. Za josefinských reforem unikl svému zrušení jenom proto, že si ho místní obyvatelé vyžádali jako farní kostel - dali mu přednost před zbývajícími dvěma tetínskými kostely. Poutní kostel zasvěcený sv. Ludmile stojí v těsné blízkosti menšího románského kostela sv. Kateřiny Alexandrijské. Dnes je chráněnou kulturní památkou České republiky.

V roce 1917 pan MUDr. Jan Axamit našel v Tetíně malý bronzový poklad. V 19. století byla v obci postavena židovská synagoga. Ta v průběhu 2. světové války, a také po jejím skončení, nebyla udržována a proto chátrala. Roku 1974 byla už v tak špatném technickém stavu, že musela být zbořena.

Místa kolem pozůstatků tetínského hradu byla vážně poškozena vápencovým lomem, uvedeným do provozu začátkem 20. století. V dnešní době jsou z někdejšího hradu k vidění jenom spodní část věžovitě brány hradu, zbytky zdí hradního paláce a hluboký příčný příkop. V roce 2020 došlo ke znovuotevření tetínského muzea, které krátce předtím prošlo rekonstrukcí. Součástí muzea je také informační centrum.

*Z dostupné literatury připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

**Foto na zadní straně:
Pohled na obec Tetín
s poutním kostelem sv. Ludmily,
vlevo je část kostela sv. Kateřiny Alexandrijské,
nahore relikvíárová busta sv. Ludmily
ze svatovítského pokladu v Praze**

